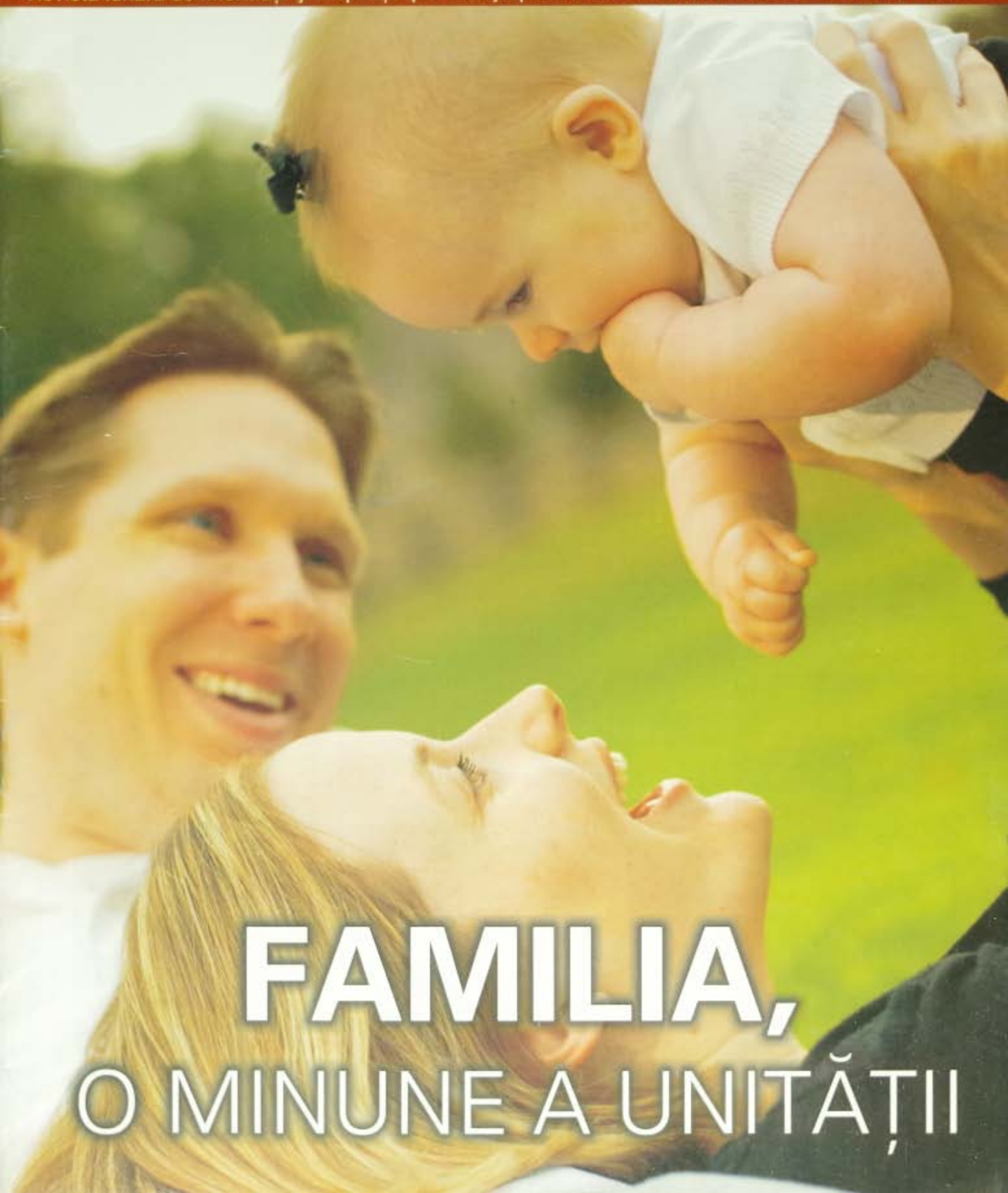


CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Ianuarie 2008



FAMILIA,
O MINUNE A UNITĂȚII



20



16



12



24



26

SUMAR

Editorial special

3 Metoda adevăratului succes

Teodor Huțanu

Săptămâna Căminului Creștin

4 Familia, o minune a unității

Emilian Niculescu

8 De la întunericul din cort, la lumina Cetății

Luminița Curteanu

Săptămâna Libertății Religioase

11 Încă un stâlp de aducere-aminte

Viorel Dima

Interviu

12 Cu Dumnezeu în misiune

Gabriel Dincă

Din viața bisericii

14 50 de ani de la inaugurarea Bisericii Adventiste din Baia Mare

Nicolae Cojani

Reportaj

16 Semnele speranței

Gabriel Dincă

Pagini de istorie adventistă

18 Amintiri despre Săptămâna de Rugăciune

Alina Badea

Experiențe

20 Nu voi muri

Iacob Căținean

Tineret

24 Planuri de început de an

Cristina Neagu

Sănătate

26 Optimismul – o perspectivă pozitivă

Traducere și adaptare: Valentin Nădășan

Știri

28

Pagina copiilor

30 „Răzbunarea” arborelui de santal

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 Familia ca o... turmă!

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.



Anul LXXXV, IANUARIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Corectură: Cristina Pisiică

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725



Așa vorbește Domnul:

*„Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”
(Ieremia 6,16)*

Metoda adevăratului succes

TEODOR HUȚANU

Este nevoie de un efort special ca să rezisti înclinației de a apela la statistica de membri atunci când îți propui să evaluezi starea bisericii și perspectivele creșterii ei. O familie adventistă de aproximativ o sută de mii de membri, nenumărate proiecte și strategii trudite cu dăruire și credință, un timp de libertate încărcat cu posibilități de neimaginat amortizează firav picajul numeric al Uniunii noastre.

Discuțiile, analizele, căutările insistente, rugăciunile – toate au condus invariabil la izvorul sănătății și creșterii în har: rămânerea noastră în Domnul Hristos, căci despărțiți de El, nu avem nicio perspectivă glorioasă (Ioan 15,4.5).

Căutând căile reînsuflețirii spirituale, am ajuns la o convingere simplă, dar plină de putere: cărările vechi au dus și încă duc spre adevăratul succes al vieții bisericii. Iar constatarea luminoasă este că avem printre noi oameni ai lui Dumnezeu care calcă deja aceste drumuri ale slujirii pline de rod. Cu siguranță, voința lui Dumnezeu este ca toți să urmărim aceeași cale a credinței și a misiunii biruitoare.

În *Divina Vindecare*, Ellen White numește aceste cărări vechi ale misiunii „metoda Domnului Hristos”. Cu atenția îndreptată spre Căpetenia credinței, străjerii de pe zidurile Bisericii Adventiste din România cheamă oștirea Domnului să ducă lupta credinței cu această armă, dăruită de Însuși

Mântuitorul: „Numai metoda Domnului Hristos va aduce adevăratul succes în câștigarea oamenilor. Mântuitorul se amesteca cu oamenii, ca Unul care le dorea binele. El Își arăta simpatia față de ei, slujea nevoilor lor și le câștiga încrederea. Apoi îi îndemna 'urmați-Mă.'” (p. 143)

S-a hotărât în mod unanim ca întregul program misionar de viitor al bisericii și orice inițiativă departamentală să aibă la bază strategia „Spune lumii!” – un sinonim pentru *spiritualitate personală* (fiecare zi cu Domnul Isus) și *mărturie personală* (câștigă un suflet). „Spune lumii!” pulsează prin dinamica „metodei” întrupate în viața și activitatea Mântuitorului, de aceea vă invit să stăruim încă o dată asupra bogăției ei.

Fraza introductivă din pasajul citat ne avertizează cu privire la un fals succes, rezultat din aplicarea unor metode diferite de cea relevantă de Domnul Hristos. Experiența și profesionalismul acumulate în timp, în domeniul misiologiei, pot recomanda abordări cu efect vizibil și imediat, însă „adevăratul succes” poate rămâne încă necunoscut. Nu o dată, în întâlnirile de planuire sau în momentele de reflecție personală, am stăruit cu toții asupra întrebării: „Care este cheia trezirii și rodirii bisericii?”

Iată cinci verbe care prezintă cinci pași spre misiunea cu adevărat plină de succes:

1. „Se amesteca”

Opusul sensului acestui verb este „a se izola”, „a se separa”, „a manifesta indiferență”. Implicarea înseamnă prietenie, grijă, interes. Sarea se amestecă în mâncare și îi dă gust. Urmașii Domnului Isus dau gust vieții, societății, pentru că au un Mântuitor și o speranță. Trăim în aceeași lume, avem aceleași necazuri, însă perspectiva credinței noastre este sigură, iar nădejdea noastră este fericită (Tit 2,13.14). Putem prezenta „studii biblice de câteva secunde” (există speranță, Isus revine, nu va mai fi moarte), în timp ce ne amestecăm cu oamenii, mărturisind bucuria de a-L fi cunoscut pe Domnul Isus. Folosirea extinsă a acestui tip de studii biblice poate avea un impact incredibil mai mare decât alte tipuri de studii. Dorind binele oamenilor, nu ne vom grăbi să-i criticăm, să-i judecăm și să-i condamnăm. Să ne amintim cum a venit prima dată la noi Mântuitorul...

2. „Își arăta simpatia”

A manifesta, a demonstra un lucru este altceva decât a vorbi despre acel lucru. În Matei 25,34-37 găsim o traducere perfectă a modului în care putem arăta altora simpatie. „Împliniți mai întâi nevoile imediate ale oamenilor, alinându-le suferințele și nevoile fizice, și veți avea o cale deschisă spre inimă, unde puteți planta sămânța bună a virtuții și religiei” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 4, p. 227). Evanghelistarea nu înseamnă propagandă, ci „ea este o mică parte a lucrării care trebuie făcută pentru salvarea sufletelor.” (Ellen White, *R&H*, 22 august 1899)

3. „Slujea”

Slujirea este un concept-cheie în Noul Testament. Modelul oferit de Domnul Hristos vorbește despre o acțiune concretă pentru binele semenilor, indiferent de încadrarea lor în diverse categorii sociale, economice sau religioase. Evanghelia era simțită de oameni înainte ca „teoria” ei să fie anunțată.

4. „Câștiga încrederea”

Evanghelia este irezistibilă. Când oamenii sunt cucerți de ea, deciziile și acțiunile lor sunt oferite fără rezerve cauzei Evangheliei. Evanghelistarea nu înseamnă supremația argumentelor, înfrângerea prin dovezi, forțare prin amenințări cu blesteme sau ademenire cu binecuvântări speciale. Încrederea leagă misionarul de inima convertitului, astfel că drumul spre convertire și dedicare este sigur, în ciuda oricăror obstacole, ridicate de preferințe personale, prejudecăți sau opinia publică.

*Când Evanghelia strălucește
în puterea ei, știm că sfârșitul
este aproape.*

*Metoda Domnului Hristos
ne duce sigur spre încheierea
lucrării: „Când iubim lumea
așa cum a iubit-o El, atunci,
pentru noi, misiunea Sa este
împlinită”*

*(Ellen White, Hristos Lumina
lumii, p. 350)*

5. „Îi îndemna”

Verbul acesta reprezintă apelul final pentru urmarea Domnului Hristos. Orice legătură cu semenii are un scop misionar, care urmărește mai mult decât binele lor vremelnic. Să nu uităm apelul, ori de câte ori întâlnim oameni. Să nu omitem însă nici pașii anteriori. Apelul își are vremea lui, de aceea este „Apoi” înainte de „îi îndemna”. După ce ne-am amestecat printre oameni, după ce le-am arătat simpatia noastră, după ce le-am slujit, după ce le-am câștigat încrederea – numai după aceea să-i îndemnăm la botez.

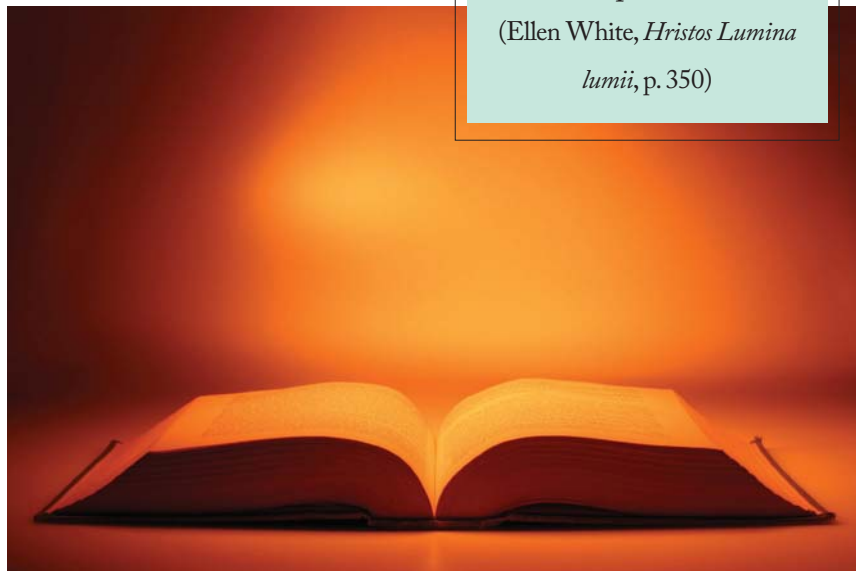
Citatul despre „metoda Domnului Hristos” ne este bine cunoscut și suntem de acord cu el, însă cât de mult este aplicată această metodă? Să adăugăm rugăciunii pentru reînviare și rugăciunea pentru puterea de a aplica „metoda”. Ceea ce va urma va depăși orice imaginație. „Lumea va fi convinsă nu prin ceea ce se predică de la amvon, ci prin ceea ce trăiește biserica. De la amvon, predicatorul enunță teoria Evangheliei; evlavia practică a bisericii demonstrează puterea ei.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 2, p. 16)

Când Evanghelia strălucește în puterea ei, știm că sfârșitul este aproape. „Metoda Domnului Hristos” ne duce sigur spre încheierea lucrării: „Când iubim lumea așa cum a iubit-o El, atunci, pentru noi, misiunea Sa este împlinită” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 350). Acesta este semnalul pentru lupta credinței care ne stă în față.

Correspondența corectă între teorie și putere, între predicatori și membrii bisericii o poate înfăptui doar Duhul Sfânt. Tatăl luminilor să audă rugăciunea noastră și să ne răspundă după nețărnamurita Sa îndurare! Maranatha 2008! ■

*Acest articol a fost prezentat la
Comitetul de Buget al Uniunii din
21 noiembrie 2007*

*Teodor Huțanu,
președinte
Uniunea Română*



Familia, o minune a unității

Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.
Matei 19,6

EMILIAN NICULESCU

Cât de impresionat este raportul biblic al creației, a cărei încununare este familia. Ne minunăm când citim despre felul cum au apărut, la porunca lui Dumnezeu, rând pe rând, cerul, uscatul și apele, Soarele și Luna, flora și fauna: „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33,9).

Dar atunci când s-a ajuns la momentul creării omului, pare că Domnul Isus, Creatorul, invită Persoanele Dumnezeirii la o colaborare specială: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră...” (Gen. 1,26). Era vorba de crearea capodoperei creației lui Dumnezeu: o ființă care să aibă favoarea să poarte chipul lui Dumnezeu, capabilă să stăpânească Pământul, dar în același timp un element vulnerabil, și de fapt unicul de pe cuprinsul Terrei. Nimic din cele create pe planeta Pământ nu ofereau păcatului o porțiță de intrare, decât unica ființă dotată cu rațiune, cu o voință liberă: omul. De aceea, apostolul Pavel

Nicio familie nu este ocolită de crize mai mici sau mai mari. Tratarea pozitivă a crizelor este un indicativ al rezistenței familiei. S-a constatat că familiile puternice sunt capabile de a trata problemele în mod realist. Neajunsurile, durerile nu sunt negate, dar nici nu se discută acuzator, revendicativ, ci se caută soluții pentru a ieși din criză. În felul acesta greutățile nu distanțează pe membrii familiei, ci îi apropie și mai mult.

scria astfel despre procesul răspândirii nelegiurii „... printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Rom. 5, 12)

Unitatea iubirii

Cât de elocvent a fost apoi momentul când Creatorul S-a aplecat spre pământ, ca să ia în mâinile Sale materia primă, „lutul”, pentru a modela primul om. Dumnezeu, în atotștiința Sa, îi cunoștea viitorul și parcă voia să-i spună pentru totdeauna că oricât de adânc ar cădea omul, El va fi mereu dispus să Se aplece spre el, să-l ridice. Apoi, pentru Adam a urmat surpriza creării Evei, ca o lecție intuitivă menită să statorească pentru posteritate principiul unității familiei.

În momentul când îi este prezentată, Adam exclamă: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele, carne din carnea mea” (Gen. 2,23). Acest „în sfârșit” nu se referă la lungimea timpului de așteptare, deoarece Eva a fost creată în aceeași zi cu Adam, ci ne redă trăirea intensă a singurătății, a lipsei a ceea ce Dumnezeu a numit „un ajutor potrivit”. Dumnezeu i-a învățat într-o manieră atât de grăitoare ca, în rolul lor de soț și soție, să se prețuiască reciproc și să alcătuiască o unitate a iubirii. În această unitate au primit binecuvântarea divină.

Când a venit pe pământ în calitate de Mântuitor al lumii, Domnul Isus, Creatorul inițial al familiei, a subliniat din nou valabilitatea principiului unității familiei: „Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Ceea ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă” (Matei 19,6). Dar secretul reușitei menținerii și dezvoltării acestei unități este inclus în această declarație: „... ce a unit Dumnezeu...” Doar prezența lui Dumnezeu în familie va asigura o unitate trainică, o armonie cerească, o unitate pe multiple planuri. Doar El poate da naștere unei excepții de la aritmetica elementară încât $1+1=1$.

Dacă este posibil ca ținte vremelnice, interese materiale, hobby-uri sau chiar patimi să unească atât de strâns grupuri de oameni, încât să acționeze la fel, să se susțină, cu atât mai mult pot ajuta principiile divine, ținutele eterne și prezența lui Dumnezeu la unirea celei mai mici unități a societății umane, familia.

Șase trăsături comune familiilor unite

În cartea *Căsătoria și familia*, Stephen A. Grunlan amintește despre un studiu, realizat de „Lasswell and Lasswell”, care a urmărit 130 de familii puternic unite, unde lucrurile mergeau bine. Deși aceste familii se deosebeau în foarte multe privințe, totuși s-au evidențiat șase

trăsături comune:

- 1) apreciere reciprocă;
- 2) timp programat pentru a-l petrece cu familia;
- 3) comunicare pozitivă;
- 4) nivel înalt de dăruire față de familie;
- 5) orientare spirituală comună;
- 6) capacitate de a trata pozitiv situațiile de criză.

Merită să analizăm mai îndeaproape aceste șase caracteristici. Observăm de la început că ele sunt o transpunere a principiilor biblice. În dreptul fiecăreia am putea menționa ca suport o mulțime de texte biblice. Acolo unde există apreciere reciprocă, simți că părerea ta contează și că ești respectat, chiar susținut. Se evită astfel spiritul de critică,



care naște intrigi și te face să te simți permanent măsurat de cineva care îți vânează greșelile și ți le amintește nu atât din dorința sinceră ca să devii mai bun, ci mai degrabă pentru a te menține pe o poziție de inferioritate.

Parafrazând proverbul englezesc „time is money” (timpul înseamnă bani), putem spune fără a greși că „iubirea înseamnă timp”. Iubirea față de Dumnezeu se exprimă și prin timpul pe care i-L acordăm: Sabatul, timpul de rugăciune și studiu. La fel, iubirea pentru membrii familiei se exprimă și prin timpul pe care îl alocăm pentru a fi împreună.

Dacă timpul oferă cadrul părtășiei în familie, comunicarea pozitivă dă conținut acestei părtășii. S-a observat că în familiile puternice există o atitudine de deschidere, de sinceritate, răbdare, respect și dispoziția de a discuta diferențele. Obiectivul urmărit nu este atât de mult cantitatea, cât calitatea discuțiilor. Membrii știu să asculte, să urmărească cu atenție și respect punctul de vedere al celuilalt și să intre în rezonanță cu simțămintele acestuia. Aceasta datorită proprietății limbajului de a fi și reflexiv. Nu doar comunicăm, ci și „te comunicăm”, deschizi o vitrină a trăirilor emotive.

Comunicarea calitativă este o dăruire prin cuvânt, dar aceasta este doar o parte a dăruirii, a angajamentului pe care trebuie să-l evidențiem față de familia noastră. După cum banii au un corespondent valoric în aur, faptele arată „cursul valutar” al cuvintelor noastre. În familiile puternice există un puternic simțământ de apartenență, fiecare se simte parte a unui grup pe care îl prețuiește și pentru care este gata să investească timp și bani.

Orientarea spirituală comună este de fapt fundamentul întregii clădiri, dar un fundament din care se înalță și stâlpii portanți ai familiei. Raportarea pozitivă față de Dumnezeu va modela și felul în care ne vom manifesta în familie. În textele care vorbesc despre datoria de a-L iubi pe Dumnezeu se arată faptul că aceasta nu poate fi disociată de iubirea față de semenii. Iubirea față de Dumnezeu trebuie să treacă pe la aproapele nostru, iar cei mai apropiați sunt tocmai membrii familiei.

Nicio familie nu este ocolită de crize mai mici sau mai mari. Tratarea pozitivă a crizelor este un indicativ al rezistenței familiei. S-a constatat că familiile puternice sunt capabile de a trata problemele în mod realist. Neajunsurile, durerile nu sunt negate, dar nici nu se discută acuzator, revendicativ, ci se caută soluții pentru a ieși din criză. În felul acesta greutățile nu distanțează pe membrii familiei, ci îi apropie și mai mult.

Cele șase caracteristici enunțate nu sunt izolate, ci se află într-o relație de interdependență, sunt piesele unui mozaic viu, care dau mereu culoare și vitalitate familiei.

Minunea eficienței unui cămin

Dacă principiul biblic al unității familiei sfidează matematica în sensul că $1+1=1$, lucrul acesta este adevărat și în sensul eficienței: $1+1=$ mai mult decât 2. Într-o familie unită este valabil principiul sinergiei, ceea ce înseamnă că împreună realizează mai mult decât suma realizărilor separate. Biblia exprimă astfel acest adevăr: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor” (Ecl. 4,9). În cazul familiilor despărțite, s-a constatat că iubirea oferită copiilor de cei doi părinți, în mod separat, nu are nici pe departe valoarea iubirii unde cei doi soți sunt împreună.

Familia adventistă trebuie să fie astăzi dovada posibilității realizării acestei duble minuni: minunea unității și minunea eficienței unui cămin. Ei trebuie să fie o repetare a felului în care s-a construit Templul lui Solomon, o minune a lumii: „Când s-a zidit casa, s-au întrebuințat pietre cioplite, gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nicio unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul zidirii.” (1 Împ. 6,7)

Familia trebuie să fie primul loc în care să se împlinescă rugăciunea Mântuitorului: „Mă rog ca toți să fie una... pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17,21) ■

Emilian Niculescu,
secretar
Uniunea Română



Să ne cunoaștem familia adventă...



Republica Portugheză, așa cum se numește țara oficial astăzi, s-a format ca stat independent încă din secolul al XII-lea și a fost pentru o vreme una dintre cele mai mari puteri ale lumii, având colonii în Africa și America de Sud. În prezent ocupă doar extremitatea vestică a Europei, în Peninsula Iberică, învecinându-se la nord și est cu Spania, în sud și vest cu Oceanul Atlantic și tot în această parte se întind și Insulele Azore și Madeira, care fac parte din zona Metropolitană a Portugaliei. Cu o populație de aproape 10 milioane de locuitori și cu un teritoriu ce depășește cu puțin 92.000 km², Portugalia se distinge prin diversitatea reliefului și a climei, dar mai ales prin diversitatea culturală a locuitorilor.

Primul pastor adventist care a vizitat Portugalia a fost, se pare, fr. S. N. Haskell, în 1889, în circuitul său misionar în jurul lumii. Lucrarea propriu-zisă a început însă în 1904, odată cu sosirea lui C. E. Rentfro, un tânăr de 26 de ani, și a familiei acestuia. Primul botez a avut loc la 21 septembrie 1906, iar ziua următoare s-a deschis prima sală de cult adventist, când a fost oficiat primul serviciu divin al Cinei Domnului. După modelul deja cunoscut, în 1924 s-a înființat Casa de editură, iar în 1935, prima școală a bisericii.

Astăzi, Portugalia face parte din Diviziunea Euro-Africa și are aproape 9.000 de membri adventiști, care se închină în 95 de biserici și 22 de grupe. Lucrarea de sănătate este susținută de cele trei case de odihnă și tratament, dar și de un centru de sănătate. Instituțiile adventiste de educație se bucură de o bună reputație în comunitățile locale, în 2005, Colegiul Adventist din Oliveira do Douro fiind premiat cu medalia de aur pentru implicare socială. În 2007, fr. Jan Paulsen a vizitat Portugalia, încurajând misionarii laici, pastorii și colportorii să continue lucrarea iubirii la care Dumnezeu ne-a chemat.

Adrian Neagu, pastor Conferința Oltenia

De la întunericul din cort, la lumina Cetății

LUMINIȚA CURTEANU

Domnul a văzut că Lea nu era iubită. (Gen. 29,31)

O adiere blândă mângâie vârfurile semețe ale palmierilor care își înălțau în liniște podoaba spre cer, în noaptea rece a pustului, în vreme ce primele raze se răsfrâng generos peste cortul lui Iacov și a tinerei lui soții. Întreaga natură se lasă astfel chemată la viață, într-o nouă și senină zi.

Dar ce se întâmplă în cort? Un lucru neînțeles și tot atât de dureros: lumina binecuvântată a Soarelui a alungat orice rază din sufletele celor doi pentru că, sub voalul alb imaculat, Iacov a fost înșelat... într-un ceas crucial... și tocmai într-o relație atât de sfântă cum este aceea a căsătoriei! Laban – de acum socrul său –, din considerente sociale și materiale, îi dăruise ca soție pe Lea, fiica lui mai mare, în locul Rahelei. Mai întâi se așterne confuzia, apoi confuzia face loc tulburării... apoi revoltei... și apoi... disperării! Iacov se simte disprețuit și neputincios. Slujise șapte ani printre primejdii, cu devotament și destoinicie pentru Rahela, „și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea” (Gen. 29,20). Pentru ea a lucrat, a îndurat, a nădărdit și a visat atât de mulți ani și iată... acum este soțul Leii! Prea mult parcă pentru o singură clipă, care trebuia și despre care credea el că va fi cea mai fericită și plină de lumină! El o iubea sincer pe Rahela, fata aceea grațioasă, cu ochii strălucitori, pe care a întâlnit-o la fântână, pe când era un fugar obosit și singur.

Înfrânt cu propria-i armă

Plin de teama de a nu repeta greșeli ale trecutului, cu remușcări încă atât de vii, el își dorește o căsătorie așa cum cerea Dumnezeu care i Se arătase la Betel. Iar alegerea era făcută în temere de El și în acord cu normele societății vremii și locurilor acelor îndepărtate. De ce s-a întâmplat așa? Durerea pune pe deplin stăpânire pe Iacov, atunci când similitudinea de situații pe care le trăiește îi amintește despre întristarea pe care el o produsese tatălui și fratelui său, în urmă cu șapte ani, când s-a dat drept Esau. Atunci el a acceptat să înșele, iar acum, iată-l înfrânt cu propria-i armă!

Tulburarea ce-i pătrunde întreaga ființă se înscrie pe fața sa răvășită de dezamăgire și mânie, ce devine o carte deschisă pe care Lea o citește, în timp ce el își bea cupa de rară amărăciune, în chiar dimineața primei zile de căsnicie! Iacov se năpustește afară din cort pentru a se război cu Laban, ignorând-o astfel total pe Lea, pentru care nu are niciun cuvânt de spus. Lea trăiește înfrigurată deznodământul pe care oarecum îl anticipase cu teamă. Atunci, poate pentru prima oară, nu-și dorea răsăritul soarelui, pentru că, acceptând planul necinstit și materialist al tatălui ei – plan ce răspundea pe alte coordonate dorinței sufletului ei –, înșelase în modul cel mai urât așteptările lui Iacov, în inima căruia nu era loc pentru ea. Dintr-o noapte pășește într-o cu totul altă noapte, care nu vine din afară, ci din interior. Acest început de căsnicie pare că îi aduce sfârșitul și, în loc de a-i produce bucurie, a putut să-i umple sufletul de întuneric. Lea își întinde neputincioasă brațele doar pentru a înțelege încă o dată, dacă mai era necesar, că este tot singură, ca o salcie tristă la margini de ape.

„Bate-le vântule, bate

Brațele goale n-au ce să scape” este cântecul ei nerostit. Lea trăiește clipe ce absorb și devorează parcă în mod chinuitor și neînțeles timpul și zâmbetul tuturor clipelor. Razele soarelui îi străpung sufletul, arătând către golul din inima ei, pe care – credea ea atunci – nimeni nu-l va mai umple vreodată. Regret, remușcare, rușine, înfrângere, umilință, durere și dezgust, toate se amplifică, precum ecoul, în abisul sufletului nedoritei și prea curând părăsite soții. Dar tocmai din acest abis întunecat izbucnesc gânduri contradictorii care se ațâță și se sfâșie între ele. Să fie desconsiderarea lui Iacov influențată doar de înfățișare? Contează oare doar frumusețea fizică? Și în această privință știe, nu numai din oglindă, că este în dezavantaj față de sora ei mai mică. Și, în plus, suferința ochilor... Să fi fost miopie sau o boală specifică femeilor din Orientul acelor timpuri? Să fie vorba doar de o atracție personală a lui Iacov față de Rahela? Nu va ști niciodată, și oricum nu putea schimba

nimic. În timp ce toate îi sunt defavorabile, iar experiențele care vor urma vor adăuga noi motive de suferință în viața Leii, ea devine de acum un simbol al femeii ce oferă dragoste fără să primească, tânjește după prețuire și ocrotire din partea celor apropiați, dar nu le va primi.

Valori inversate

Cartea Genezei – cartea începuturilor –, plină de fapte dramatice, păstrează tăcere în legătură cu atitudinea și faptele Leii din următoarele momente, o tăcere asemănătoare celei din cort, care ne îndreptățește să credem că este un moment de mare răscruce.

Lea înțelege că din punct de vedere fizic nu este avantajată de nimic, probabil de aceea a și fost ocolită de alți tineri, iar social este o femeie din vremurile unor orânduiri nedrepte și, mai mult decât atât, este fiica lui Laban, care își tratează ficele ca pe niște mărfuri. Ele nu au valoare prin demnitatea lor de ființe umane, nici ca proprii lui copii, ci doar prin folosul material pe care îl pot aduce.

Iar moral, Lea știe că este victima propriului compromis și a unei speranțe deșarte. Ea știa că Iacov o iubește pe Rahela și totuși acceptă să se interpună între ei, amăgindu-se că, oferindu-i lui Iacov dragostea sa, sinceră de altfel, îi va câștiga iubirea. Ea uită că sinceritatea unei convingeri nu este suficientă pentru a ajunge la realitatea dorită, iar rodul și răsplata pot fi dezamăgirea cruntă.

În relatarea biblică nu apare deloc mama Leii. Un posibil motiv ar fi acela că vorbim de o societate în care bărbatul este autoritatea căreia Dumnezeu i-a încredințat spre îngrijire întreaga familie. Dar această minunată ordine inițială este pervertită, călcată în picioare, iar cel care trebuia să fie păzitorul, ocrotitorul și mentorul ei spiritual, care să ofere la fiecare pas, prin cuvinte și fapte, cel mai bun model și cea mai consecventă purtare de grijă, preia doar latura puterii, a conducerii și a autorității pe care o exercită în mod arbitrar. Laban este un om activ și priceput, dar care inversează valorile, așezând lucrurile efemere, precum averea, înaintea temerii de Dumnezeu și sentimentele și interesele personale înaintea cinstei.

La fiecare pas, Lea învață lecția dependenței de Dumnezeu, iar din experiența amară a rezolvării problemelor prin mijloace omenești învață cum să se supună Lui pe deplin, chiar când nu înțelege scopul pentru care este condusă pe un drum pustiu, întunecat și nesfârșit de lung.



Lea își îndreaptă privirile în sus

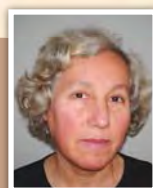
Iată-o pe Lea, căsătorită, dar singură. Viața ei este marcată de o singurătate deplină, asemenea unui pustiu nesfârșit. Singurătatea o doare, iar ea conștientizează această realitate până în profunzimea cea mai amară. I se pare că nimic și nimeni din această lume nu poate să-i vină în ajutor. De aceea nu se tânguiește, nu cere niciunui om ajutor sau compătimire și e tentată să mai pună un zăvor la ușa singurătății sufletului ei. Lipsită de dreptul elementar al fiecărui om la o viață demnă, liberă și fericită, respinsă în sentimentele ei curate, Lea nu capotează, ci își îndreaptă privirile în sus, spre Dumnezeu, în ciuda influențelor idolatre ale locului și familiei copilăriei ei. Să fie o revenire la infimul bagaj al moștenirii spirituale care s-a transmis din generație în generație, să fi fost ca urmare a cunoașterii experienței lui Iacov de la Betel? Nu știm, dar ceea ce devine important este că pentru Lea acesta este momentul în care sufletul ei se înalță în cea mai desăvârșită rugă către singurul sprijin și Salvator al celor ce suferă, iar inima ei, atât de pierdută și devastată de deznădejde devine un altar peste care sunt revărsate raze de la tronul izvorului iubirii. „Domnul a văzut că Lea nu era iubită...” (Gen. 29,31)

Ce Dumnezeu minunat, care ascultă dorințele cele mai ascunse și fierbinți ale sufletului omenesc! Această experiență a cunoașterii lui Dumnezeu va fi comoara pe care o va păstra cu cea mai mare grijă în cupa de aur a inimii sale înțeleptite pentru întreaga viață. „Nenorociți sunt acei oameni care își concentrează întreaga putere de a iubi pe lucrurile vremelnice. Concentrează-ți puterea de a iubi valorile eterne, și nu vei fi dezamăgit niciodată”, scria Bălcescu lui Alecsandri.

Iubirea lui Dumnezeu ridică omul înfrânt

Din cort iese o altă Lea, pentru că întâlnirea cu Dumnezeu nu lasă pe om așa cum era înaintea momentului crucial al întâlnirii cu El; nici drumul de întoarcere nu este același. Ascunsă de orice privire omenească, iubirea ei pentru Dumnezeu care a ascultat-o și a luminat-o, dându-i pace în cel mai greu moment al vieții ei, va deveni izvorul din care se va adăpa pe asprele cărări ale vieții. La hotarul dintre noapte și zi, ca și la ceasul tainic al apusului, Lea caută fața Aceluia care a văzut-o sub învelitoarea cortului și i-a trimis razele calde ale iubirii Sale, singurele în stare să trezească la o viață nouă pe omul înfrânt. La fiecare pas, ea învață lecția dependenței de Dumnezeu, iar din experiența amară a rezolvării problemelor prin mijloace omenești învață cum să se supună Lui pe deplin, chiar când nu înțelege scopul pentru care este condusă pe un drum pustiu, întunecat și nesfârșit de lung. Suntem îndreptățiți în această convingere, date fiind liniștea și echilibrul cu care Lea depășește momentele deloc ușoare ale permanentei competiții cu sora ei cea frumoasă și iubită de Iacov. Rahela este soția al cărei cântec va fi mereu: „Dă-mi!”, cea care va primi mereu afecțiunea și grija lui Iacov, însă fără a-i răspunde. Pe Lea o găsim într-o antiteză izbitoră, la polul opus: ea oferă, tace și speră, iar când măsura amărăciunii depășește puterea ei, Lea îi spune totul Celui mai bun Prieten – lui Dumnezeu – pe care L-a descoperit în taina sufletului său devastat de durere, în singurătatea cortului. Ea a descoperit în cort Cetatea de scăpare, Cetatea de lumină. ■

Luminița Curteanu,
Comunitatea
Sfântu-Gheorghe



În săptămâna 26 ianuarie – 2 februarie 2008 vom înălța

ÎNCĂ UN STÂLP DE ADUCERE-AMINTE

VIOREL DIMA

Începând din 1990, în fiecare an s-au înregistrat progrese importante în ceea ce privește libertatea religioasă și dreptul credincioșilor adventiști de a-și exercita în mod liber credința. Sunt ani buni de când copiii noștri din învățământul preuniversitar nu mai întâmpină dificultăți cu privire la respectarea Sabatului.

În ultimii ani, sunt tot mai puțini studenții cărora li se programează examene în Sabat și, în majoritatea cazurilor, demersurile oficiale inițiate primesc răspuns favorabil. Un progres care îi surprinde pe mulți membri constă în faptul că, de foarte multe ori, concursurile pentru ocuparea unor posturi vacante în avocatură, sănătate, învățământ, procuratură,

DEFĂIMAREA RELIGIOASĂ

În lumea zilelor noastre, atitudinile contradictorii au devenit un lucru obișnuit. Astfel de atitudini s-au manifestat și în cadrul binecunoscutei controversă cu privire la *defăimarea religioasă*, care a apărut în anii trecuți în câteva reprize. Unii au avut manifestări nepotrivite, ca în cazul caricaturilor lui Mahomed, care dovedesc o totală lipsă de respect, în timp ce alții, dimpotrivă, au manifestat o tendință de condamnare a oricărui comentariu negativ cu privire la religie.

Pe fondul acestei controversă, țările musulmane au determinat Consiliul drepturilor omului al Națiunilor Unite să adopte *Rezoluția 4/9*, din 30 martie 2007, privitoare la combaterea defăimării religiei, prin care se stabilește interzicerea la nivel mondial a defăimării publice a religiei. Este interesant că documentul face referire la așa-zisa campanie împotriva minorităților musulmane, fără a se mai referi la vreun alt grup religios.

Documentul mai conține și alte motive de îngrijorare. Acesta tratează protecția religiilor (în mod special a Islamului), în loc de a se ocupa de esența libertății religioase, care constă în protejarea drepturilor indivizilor, în care sunt incluși chiar și membrii minorităților religioase. În plus, documentul condamnă orice critică îndreptată împotriva organizațiilor și sistemelor religioase, chiar dacă aceste critici ar fi justificate.

În cursul dezbaterilor prilejuite de adoptarea acestei rezoluții, au fost exprimate obiecțiuni cu privire la lipsa echilibrului și complementarității dintre libertatea de exprimare și libertatea de religie. S-a susținut că libertatea de exprimare nu ar trebui socotită ca reprezentând o problemă și că pot fi acceptabile criticile la adresa religiei, dacă sunt făcute cu respect.

În raportul comun prezentat de Consiliul drepturilor omului, în septembrie 2006, Asma Jahangir, raportorul special al ONU pentru libertate de religie și de convingere, și Doudou Diène, raportorul special al ONU cu privire la formele contemporane de rasism, discriminare rasială, xenofobie și intoleranță asociată acestora, au remarcat că nicio critică adusă unei religii sau credințe nu trebuie interpretată ca o defăimare și că libertatea de religie sau de convingere nu include dreptul de a avea o religie sau o credință care să nu poată fi criticată.



Până aici Domnul ne-a ajutat.

(1 Sam. 7,12)

contabilitate, magistratură etc., care au fost programate sâmbăta, au fost reprogramate pentru a putea participa și candidații adventiști.

În primăvara acestui an, de exemplu, Ministerul Justiției programase un concurs național pentru ocuparea unor posturi, sâmbăta, la ora 15:00. La solicitarea a trei candidați adventiști, organizatorii au decis amânarea concursului până la apusul soarelui, pentru a se putea prezenta și ei. Acestea sunt dovezi ale faptului că „până aici Domnul ne-a ajutat” (1 Sam. 7,12). „De n-ar fi fost Domnul de partea noastră” (Ps. 124,1), înțelepciunea și strategiile omenești

n-ar fi fost suficiente. Numai El trebuie să fie lăudat pentru aceasta, dar și pentru că a dat har Bisericii în vederea împlinirii misiunii și a ajutat la realizarea tuturor activităților de evanghelizare, a proiectelor sociale și a tuturor lăcașurilor de închinare care au fost construite.

Pentru că Dumnezeu ne-a ajutat până aici, merită să facem din săptămâna 26 ianuarie-2 februarie 2008 un „stâlp de aducere-aminte”, care să mărturisească despre minunile Lui.

Libertatea religioasă susținută instituțional. Biserica Adventistă se implică mult în promovarea libertății religioase. Comitetul Uniunii și majoritatea conferințelor au susținut în mod substanțial lucrarea Departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă, iar rezultatele sunt pe măsura investiției și consacrării lor.

Mulțumim Tatălui ceresc și pentru că un număr însemnat de pastori s-au implicat în organizarea de simpozioane de libertate religioasă la nivel județean, în organizarea *Zilei Libertății Religioase*, cu participarea unor personalități publice, iar unele dintre personalități au intervenit în favoarea copiilor care s-au confruntat cu manifestări de intoleranță religioasă. Socotesc că este un mare privilegiu să fac parte dintr-o echipă atât de implicată în promovarea și apărarea cauzei lui Dumnezeu.

Membrii Bisericii sunt păgubiți dacă nu se implică în cunoașterea și apărarea drepturilor religioase și nu contribuie la dezvoltarea relațiilor oficiale ale Bisericii. Pierderea constă în faptul că ei nu dobândesc experiență în înțelegerea bazelor teoretice ale drepturilor religioase și în argumentarea și susținerea acestora. Din acest motiv, ei nu pot dobândi convingeri ferme și nu vor fi capabili să se apere în vremuri de strămtorare.

Săptămâna libertății religioase din acest an este încă o ocazie ca pastorii, slujbașii și membrii bisericii să-L laude pe Dumnezeu pentru harul libertății religioase de care s-au bucurat până acum, dar, mai ales, de a afla care sunt drepturile lor religioase și cum pot să le ceară, iar la nevoie să le apere. Cred că aceia care neglijează organizarea *Săptămânii Libertății Religioase* și-ar asuma o responsabilitate prea mare

PROZELITISMUL

Pe ordinea de zi a multor organizații, convenții, simpozioane și negocieri religioase se află iarăși problema prozelitismului. Este un fapt general acceptat acela că libertatea religioasă include libertatea de a alege religia în armonie cu propria înțelegere sau după propriile convingeri și libertatea de a schimba religia.

În același timp, prozelitismul este perceput ca fiind o problemă spinoasă. Chiar dacă nu este întotdeauna exprimată deschis, atitudinea împotriva prozelitismului este adeseori motivată prin politica protecționistă manifestată mai ales în Europa și prin tendințele de monopolizare.

Cu privire la această problemă, în perioada 8-12 august 2007, la Toulouse, Franța, a avut loc întâlnirea Consiliului pontifical pentru dialog interreligios și a Consiliului mondial al Bisericilor, care a inclus și reprezentanți evanghelici și penticostali. Întâlnirea cu tema „Spre o abordare etică a convertirii: mărturia creștină într-o lume multireligioasă” s-a realizat cu scopul de a formula un cod de conduită cu privire la convertirea religioasă. Așa cum s-a exprimat reverendul Hans Ucko, reprezentantul Consiliului mondial al Bisericilor, „convertirea este o problemă controversată, nu doar în relațiile interreligioase, ci și în relațiile dintre creștini. În America Latină, acest subiect este o sursă de tensiune între Biserica Romano-Catolică și mișcările penticostale, în timp ce în alte regiuni, Biserica Ortodoxă se simte deseori 'înta' unor grupuri misionare protestante.”

Participanții la această întâlnire au făcut eforturi pentru a defini deosebirea dintre „evanghelizare” și „prozelitism agresiv” și au încercat să găsească un echilibru între mandatul evanghelic și dreptul de a-și alege liber religia. Au încercat, de asemenea, să abordeze problema tensiunilor existente între denominațiunile creștine (catolici, protestanți, ortodocși) din perspectiva așa-numitului „furt de oi” sau, altfel spus, provocarea convertirii cu încălcarea teritoriilor dominate în mod tradițional de o singură biserică.

Un alt eveniment care merită atenție a avut loc în Norvegia, la 22 august 2007, când reprezentanții Consiliului Islamic și ai Bisericii Luterane din această țară au semnat un acord mutual. Acesta este, probabil, primul document de acest gen dintre un organism musulman național și Biserica Creștină națională dominantă. Acordul afirmă dreptul de a alege o religie și de a o practica în mod public și declară că activitatea misionară trebuie să se facă fără a folosi vreo formă de constrângere sau de manipulare.

În cursul anului 2007, au fost formulate o serie de legi care interzic convertirea. În multe state din India s-a manifestat o opoziție puternică, uneori chiar violentă, față de orice formă de evanghelizare. În nenumărate alte țări ale lumii, problema prozelitismului este văzută ca o sfidare gravă adusă libertății religioase.

prin privarea membrilor bisericii de informațiile și pregătirea necesară pentru a face față crizei finale.

Încurajez pe cei din conducerea bisericilor ca în Sabatul din 26 ianuarie să-i motiveze și să-i instruiască pe credincioși cu privire la libertatea religioasă de care trebuie să învețe să beneficieze. Sabatul din 2 februarie poate constitui o ocazie pentru organizarea unui eveniment cu participarea unor personalități publice, pentru a face cunoscute valorile Bisericii și interesul nostru pentru respectarea drepturilor religioase. Pot fi organizate, de asemenea, în timpul săptămânii, dezbateri cu liderii de

opinie publică din localitate, pe tema importanței libertății religioase.

Broșura special pregătită pentru *Săptămâna Libertății Religioase* vă pune la dispoziție materiale ajutătoare pentru toate aceste activități.

Avem ocazia să-I permitem lui Dumnezeu să ne binecuvânteze în această săptămână cu experiențe speciale. ■

*Viorel Dima, director
Departamentele
Libertate Religioasă
și Comunicații,
Uniunea Română*



Cu Dumnezeu



Frate Sebastian, am dori mai întâi de toate să vă cunoaștem. Vă rugăm să ne spuneți cine sunteți și cum ați devenit adventist?

Mă numesc Sebastian Tîrțîrău, m-am născut la Botoșani, în 1970. Crescut într-o familie de profesori de filozofie și istorie, am devenit creștin adventist de ziua a șaptea în 1992, în perioada în care predam istoria la o școală generală din județul Botoșani. O elevă de-a mea, Simfona Ostriceanu, a fost cea care mi-a deschis inima pentru studiul Bibliei și al profețiilor. În câteva săptămâni de la acea dată, am cerut bisericii din Botoșani să fiu botezat.

Cum s-a născut în dumneavoastră dorința de a fi misionar și cum ați primit această chemare din partea lui Dumnezeu?

Imediat după convertire, am descoperit o carte numită *Viața doctorului David Livingstone*, care m-a marcat profund și care m-a determinat să devin misionar. Am spus că dacă Livingstone a putut să facă atâtea pentru Dumnezeu, în 1860, mergând pe jos prin Africa, cu siguranță că și eu pot să fac la fel, folosind tehnologia de astăzi. A fost și este cea mai puternică chemare pe care am simțit-o vreodată. Nimic nu mi-a dat pace sufletească până nu am decis să plec în Africa. Am studiat teologia la București, timp de doi ani, și în ianuarie 1995 am plecat în Africa de Sud.

Care sunt proiectele misionare care le-ați avut până în prezent și ce ne puteți spune despre fiecare proiect?

Deșertul Kalahari. Am început această misiune împreună cu Dan Șerb, colegul și colaboratorul meu de 15 ani. Misiunea a început în mijlocul tribului de *boșimani*, sau *san*, cel mai vechi trib din Africa. Noi am ajuns la un grup de boșimani cu numele de Juhoansi. Din 1996 până în prezent am fost în Kalahari de 30 de ori, adoptat fiind de tribul acesta, în 1998, și am primit

nume boșimane: Nkao Po Camuanga (Nkao înseamnă șeful alb), Po (șacalul, protectorul copiilor) și Camuanga (fiară albă înaltă, după măsura mea fizică). La ora actuală, avem în Kalahari cinci biserici, 26 de sate cu prezență creștină și șase sate creștine în totalitate. Am instalat 75 de sisteme de apă cu energie solară pentru 20.000 de oameni care mureau de sete, am distribuit peste 6.000 de paturi pentru copii, sponsorizăm un orfelinat, predicăm Evanghelia în toate modurile.

Jungla Amazoniană. Am construit două școli în Guyana și Venezuela, o biserică și o clinică. Lucrăm cu triburi izolate în Guyana, Venezuela, Brazilia și Peru. Avem trei misionari în Peru care predică Evanghelia la triburi neatrinse.

Eschimoșii din Arctic. Am fost acolo trei ani la rând, distribuind Biblii în limba inuktitut, limba lor strămoșească. Biblia a fost tradusă în limba lor în anul în care eu m-am botezat, 1992, însă până în 2004 a stat în depozitele Societății Biblice Canadiene, pentru că nu s-a oferit nimeni să o ducă la eschimoși. Am distribuit 5.000 de Biblii în Arctic, suficiente pentru fiecare casă de eschimoși de la Cercul Polar și de mai sus. Avem acum acolo doi misionari care vor sta un an și vor lucra cu eschimoșii. Dorința mea este de a construi în acest loc prima biserică, care va fi folosită în timpul săptămânii ca centru de ajutorare pentru copii și pentru tinerii care vor să se sinucidă.

Jungla Congoleză. Am ajuns aici cu Dan Șerb și alți trei colegi, în august 2007, la un trib de negri golași, numit tribul Lugbara, care nu văzuseră niciodată un om alb. De asemenea, am atins patru tabere de pigmei din tribul Bambuti. Avem doi misionari acolo care lucrează pentru ei. Vom înființa clinici, școli și biserici printre aceste triburi.

Insulele Vanuatu, din Pacificul de Sud. Am descoperit un trib care nu a fost documentat și despre care nu s-a știut nimic până acum. Numele tribului este Kiai și locuiește într-un crater

în misiune



vulcanic stins, unde s-a format o junglă deasă. Este extrem de dificil de ajuns la ei, pentru că trebuie să mergem cu barca cu pânze, și apoi pe jos, prin jungla muntoasă, aproape două zile. Am vizitat trei insule în Vanuatu (din 85 de insule) și acum instalăm sisteme de apă, distribuim plase de țânțari pentru a-i proteja pe copiii afectați de malarie și febră dengue, construim o școală și le predicăm despre Dumnezeu.

Școala misionară din Brazi, România. Am înființat această școală în Brazi, Vama, jud. Suceava, după ce familia Ghiță și Minuța Istrate ne-au pus la dispoziție pentru misiune proprietatea lor de zece hectare, unde au construit această clădire minunată. Prima generație de studenți a absolvit în iunie 2007, și majoritatea dintre ei sunt deja implicați în misiunea externă. În ianuarie 2008 va începe școlarizarea celei de-a doua serii de misionari.

Cum ați ales aceste zone pentru a dezvolta proiecte misionare? Aveți anumite criterii sau primiți aceste chemări în diferite moduri, chiar de la Dumnezeu?

Odată ce am ajuns în Kalahari, în 1996, am realizat că Dumnezeu mă cheamă la triburile izolate din întreaga lume. Am văzut ușurința pe care Dumnezeu mi-a dat-o de a mă integra în rândul acestor triburi și, de asemenea, adaptarea la condițiile grele de supraviețuire. Atunci mi-am făcut o prioritate din a descoperi locuri izolate și triburi în cele mai inaccesibile locuri din lume.

De unde aveți resurse financiare pentru susținerea acestor proiecte?

Misiunile pe care le-am făcut sunt sponsorizate de frați din întreaga lume. Totul este făcut prin credință, nu am niciodată banii dinainte.

Care a fost cea mai grea misiune pe care ați avut-o?

Cea mai dificilă misiune a fost și este cea de la Polul Nord: cultura acestor oameni, dieta lor, dificultatea de a ajunge la satele lor, frigul imens de -60°C , vânturile puternice, sania cu câini, dormitul în iglu, mâncarea este greu de procurat și nesatisfăcătoare etc. Acestea sunt doar câteva dintre motivele pentru care Polul Nord este cea mai dificilă misiune.

Când și cum demarați un proiect misionar?

Studiez cultura, tradițiile și locul unde vreau să merg pentru o perioadă de nouă până la doisprezece luni. După ce aflu tot ce pot despre locul și oamenii aceia, îmi cumpăr biletul și plec. De cele mai multe ori nu știu exact unde, cum ajung acolo și cum mă voi înțelege cu ei. Însă, dacă m-aș lua după aceste lucruri, nu aș mai pleca niciodată, deci o fac prin credință. Dacă aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, El va avea grijă să îmi arate ce să fac la momentul potrivit.

De fiecare dată am ajuns, am găsit traducători, am predicat, și oamenii m-au primit. Bineînțeles că mai sunt și atacat, au loc accidente la tot pasul: am întâlnit canibali, animale sălbatice, am fost fugărit de elefanți de trei ori, am fost în pericol de a mă îneca în Amazon la ora 23:00, am stat, aproape înghețat, într-o furtună de zăpadă, în Arctic, la o temperatură de -60°C , dar am fost și ars de soare, bătut de ploaie și gheață, însă iată-mă că încă sunt viu, aici în misiune, și încă nu am renunțat, datorită harului imens pe care Dumnezeu l-a revărsat peste mine.

Câte persoane sunt implicate într-un astfel de proiect și după ce criterii le alegeți?

Permanent suntem implicați doar eu și Dan Șerb. Ceilalți sunt voluntari. Îl avem pe pastorul Paul Boeru din Australia, care acum este în România, și care este președintele Societății

Pilgrim din Australia, frați cu care lucrez de mult timp în Kalahari, Congo, Amazon, dar și studenții voluntari, de la Vama, care sunt acum în câmpuri misionare. Criteriile de alegere constau în adaptarea la condiții extreme, tăria fizică, mentală și emoțională, dragostea pentru Dumnezeu și oameni, în special pentru cei care nu arată, nu se comportă și nu au aceeași credință ca noi.

Câți români au fost implicați în aceste proiecte misionare?

Până acum, peste o sută de români cred că s-au implicat alături de mine în lucrarea din Africa sau în alte misiuni. Suporterii financiari sunt însă mii. Românii și cei din diaspora română au o inimă foarte mare și manifestă interes pentru misiunea pe care o fac în triburile izolate.

Ultima misiune a fost în Vanuatu. Vă rugăm să ne povestiți aspectele cele mai semnificative ale acestei experiențe.

Am descoperit acest trib despre care nu s-a scris în nicio carte. Lucrul acesta a făcut deplasarea mea acolo și comunicarea cu ei extrem de dificilă, pentru că nu știam cum să îi abordez, nu cunoșteam cultura și credințele lor etc. Această misiune a fost făcută prin credință totală, în sensul că totul a trebuit să vină prin voia și planul lui Dumnezeu. Dacă mergi în misiuni ca aceasta cu premeditație, nu vei rezolva nimic, deoarece în triburile acestea trebuie folosită doar metoda pe care ți-o dă Dumnezeu pe loc, și de multe ori metoda Lui a fost neconvențională și nonconformistă, în ciuda ideilor mele despre cum ar trebui să îi abordez.

Fratele meu Cristian a plecat cu barca în aprilie 2007, iar după șapte luni a



ajuns în insulele Fiji, de unde am plecat împreună cu barca lui, eu zburând cu avionul până la locul de întâlnire. De acolo, am mers prin junglă doar eu, fratele meu rămânând cu barca. Am găsit ghizi și cărași, pentru că aveam daruri pentru oamenii din sate, de o greutate de 200 de kilograme. Am ajuns cu bine la destinație, am fost primit regește de șeful tribului, am dormit în colibele lor din șapte sate: Fafafia, Malatau, Supermalau, Charafalifu, Morukari, Tapunpotari și Marakai. Am mâncat cu ei, au cântat pentru mine, au dansat, mi-au spus poveștile lor. Sunt acum implicat în descoperirea altor sate care nu au văzut vreodată un om alb, dar nici omul alb nu știe încă de ele. Voi înregistra poveștile și istoria lor, le voi traduce, iar apoi voi scrie o carte despre ei. Voi trimite misionari acolo, de la școala noastră din Vama, ca să predice Evanghelia și să construiască biserici. ■

Interviu realizat de Gabriel Dincă





50
de ani

de la inaugurarea Bisericii Adventiste din Baia Mare

NICULAE COJANI

In Sabatul din 29 septembrie 2007, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Baia Mare a sărbătorit aniversarea a 50 de ani de la inaugurare și 84 de ani de prezență adventistă în localitate.

Evenimentul s-a desfășurat sub deviza „Uniți prin Duhul Sfânt spre Împărăția cerurilor”. În Sabat am avut bucuria să ascultăm amintirile și experiențele unor membri vârstnici ai bisericii, care au participat la inaugurarea din anul 1957.

De asemenea, au luat parte la sărbătoare membrii bisericilor care s-au format și s-au desprins din biserica-mamă din Baia Mare: Biserica Colțau, Cavnice, Seini, Rogoz Salsig și comunitatea „B” de limbă maghiară. Au fost prezenți și foști membri ai bisericii din Baia Mare, care acum aparțin altor biserici adventiste din țară sau din diaspora. Au participat, de asemenea, fii ai bisericii, care acum au devenit tineri pastori în diverse districte din Conferința Transilvania de Nord, cât și foști pastori, care au păstorit de-a lungul timpului comunitatea din Baia Mare.

Din partea Conferinței Transilvania de Nord a participat fr. Asanache Romeo, secretar, care a prezentat și Cuvântul Domnului, iar din partea bisericii locale a rostit cuvântul de bun venit actualul pastor al comunității, fr. Ionică Rotaru. Istoricul bisericii și proiecția video au fost prezentate de fr. Niculae Cojani, secretarul comitetului bisericii locale.

Comunitatea își are începutul în anul 1923, când la Baia Mare ia ființă o grupă de rugăciune formată din doi membri și trei prieteni, coordonați de fr. Gheorghe Motorcă de la Sighetul Marmăției. Au fost ajutați de fr. Alexandru Szentpeteri, adventist stabilit în Baia Mare, venit din Budapesta încă din anul 1913, și care a fost sprijinit de pastorul F. Kessel din Cluj-Napoca.

Cu timpul, mesajul advent este primit și de numeroasa familie Somcutean de pe Valea Borcutului (cartier din Baia Mare), iar în anul 1938 se organizează cea dintâi comunitate

adventistă de ziua a șaptea din Baia Mare, însumând un număr de 25 de membri. De-a lungul anilor, comunitatea a fost slujită de diverși pastori, care nu locuiau în Baia Mare.

În anul 1956, pastorul-asistent Gyorgy Kovacs a fost întărit prin binecuvântare, devenind primul pastor al comunității, care însă deservea și districtul Satu-Mare.

Din anul 1929 și până în 1956, comunitatea și-a ținut adunările de cult în unsprezece clădiri închiriate. La data de 9 aprilie 1956, membrii comunității împreună cu pastorul Kivacs au hotărât achiziționarea unei clădiri pentru desfășurarea serviciilor divine. Au găsit o casă de vânzare, pe strada Progresului, nr. 34, care apoi, cu acordul conferinței și prin hotărârea Uniunii Române, a fost cumpărată de comunitate, devenind proprietatea bisericii.

După cumpărare, s-au efectuat lucrări de renovare, iar interiorul a fost amenajat provizoriu. La data de 22 decembrie 1956, în biserică au avut loc primele servicii divine. Tot cu aceea ocazie a avut loc primul botez, cinci frați făcând legământ cu Dumnezeu. Lucrările de renovare și de mărire a clădirii au continuat și în anul următor, imobilul fiind dat în folosință deplină odată cu serbarea de inaugurare din anul 1957.

Întregul eveniment aniversar a 50 de ani de la inaugurarea bisericii s-a desfășurat într-o atmosferă de părtășie și dragoste frățească. La final, toți participanții au fost invitați la o agapă creștină în frumoasa curte a bisericii.

Cu această ocazie s-a lansat și proiectul noului Complex Creștin Adventist (format dintr-o biserică și o grădiniță creștină adventistă), pe care dorim să-l finalizăm spre slava lui Dumnezeu în Baia Mare, pe un teren din centrul municipiului, pe care l-am primit gratuit de la primăria locală. Rugați-vă ca Domnul să ne ajute cu forțe și resurse încât să putem realiza acest plan mare, pe care ni-l dorim binecuvântat de Dumnezeu. ■

*Niculae Cojani
este secretarul Bisericii Adventiste din Baia Mare.*

Semnele speranței

Comitetul de Buget, 22 noiembrie 2007

GABRIEL DINCĂ

Însuflețiți de dorința de a transmite semenilor noștri „Cuvintele speranței” și de a-L face cunoscut lumii pe Domnul Hristos ca Mântuitor, cei 29 de membri ai Comitetului Executiv al Uniunii, împreună cu președintele Diviziunii, fr. Ulrich Frikart, și alți șase invitați s-au întâlnit în perioada 21-22 noiembrie 2007 la sediul Uniunii din Voluntari, Ilfov, pentru a analiza și a aproba planurile și programele de misiune ale instituțiilor și departamentelor bisericii pentru anul 2008.

Programul „Spune lumii”, care constituie strategia bisericii mondiale pentru perioada de timp 2005-2100, a fost subiectul principal al rugăciunilor și proiectelor tuturor departamentelor. Acest program este o viziune a modului în care Biserica Adventistă va împărtăși lumii Evanghelia lui Isus.

Chiar de la deschiderea acestui comitet, raportul președintelui Uniunii, Teodor Huțanu, a pus accent pe misiune și pe întoarcerea la metodele de lucru ale Domnului Hristos, așa cum sunt ele prezentate în bine cunoscuta carte *Divina vindecare*: „Numai metoda Domnului Hristos va aduce adevăratul succes în câștigarea oamenilor. Mântuitorul se amesteca cu oamenii ca Unul care le dorea binele. El Își arăta simpatia față de ei, slujea nevoilor lor și le câștiga încrederea. Apoi îi îndemna: 'urmați-Mă'. (Ellen White, p. 143)

„Spune lumii” a început în anul 2008 cu o săptămâna de consacrare (5-12 ianuarie) sub genericul „Zi de zi cu Isus” și va continua de-a lungul anului cu diverse proiecte misionare. În același timp, câteva Sabate din an sunt dedicate acestui program, după cum urmează:

- 29 martie – „Spune lumii” – câștigă un suflet;
- 12 iulie – „Spune lumii” – lucrare prin media;
- 18 octombrie – „Spune lumii” – misiune globală.

Tot cu această ocazie a Comitetului de Buget a fost prezentată și cartea *Mărturia, o realitate zilnică*, de Monte Sahlin, care este un material valoros atât pentru săptămâna de consacrare, cât și pentru celelalte programe spirituale. De asemenea, cartea are atașat și programul „Spune lumii”.

Un proiect special al acestui an misionar s-a hotărât să fie reluarea practicii „Săptămâni de abnegație”, care a fost

întreruptă din cauza restricțiilor impuse de regimul comunist. În timpul acestei săptămâni (18-25 octombrie), toți credincioșii sunt invitați să experimenteze o perioadă specială de consacrare, alocând mai mult timp pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu și pentru rugăciune și oferind importante sume de bani pentru a ajuta pe cei care sunt în nevoi materiale și spirituale. Fiecare credincios va putea opta pentru susținerea unor proiecte care vor fi lansate cu acea ocazie sau vor putea iniția proiecte personale. Pentru „Săptămâna de abnegație”, revista *Semnele Timpului* va pregăti un număr special care va fi disponibil în cel puțin o sută de mii de exemplare la un preț foarte mic. Au fost prezentate apoi, rând pe rând, rapoartele administratorilor și ale directorilor de departamente.

Fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii, și-a prezentat raportul plecând de la parabola lucrătorilor viei „care ne prezintă o imagine liniștitoare, provocatoare și încurajatoare. Este liniștitoare pentru că există resurse suficiente. Este provocatoare pentru că există de lucru pentru toți, indiferent când se oferă să muncească. Este încurajatoare mai ales datorită implicării personale a Domnului Isus. El este Marele Gospodar interesat de bunul mers al viei Sale, Biserica Sa, proprietatea Sa. El este Managerul resurselor umane și Cel care supraveghează tot procesul muncii. Privind statistica anului 2007 la sfârșitul fiecărui trimestru, putem consemna câteva concluzii”, spunea fr. Niculescu:

- față de finalul anului 2006, doar două conferințe au semnalat o ușoară creștere a numărului de membri, restul sunt în scădere;
- per total, diferența față de 1 ianuarie 2007 este de 548 de membri în minus;
- numărul deceselor se menține în jurul aceleiași cifre: aproximativ 300 pe trimestru. Printre cei care au trecut la odihnă au fost și pastorii Marinică Petre, Gheorghe Pițurlea, Constantin Șeamotă, Traian Maur și șapte soții de pastor.

Îi mulțumim Domnului Isus Hristos, Stăpânul viei bisericii, pentru că și în anul 2007 a ieșit dis-de-dimineață să însoțească pe colportori, pe membrii bisericii și pastori în activitatea lor sau la orele târzii de evanghelizare, unde a fost prezent, invitând

STATISTICA ANULUI 2007

	Banat	Moldova	Muntenia	Oltenia	Tr. de Nord	Tr. de Sud	Total
Aprilie	6.881	13.539	19.541	12.413	7.719	9.147	69.240
Iulie	6.900	13.520	19.539	12.389	7.793	9.141	69.282
Octombrie	7.003	13.492	19.515	12.316	7.782	9.160	69.268

Fr. Cristian Modan, directorul Departamentului de Tineret, a prezentat concluziile care s-au desprins în urma studiului de cercetare „Valuegenesis”.



bărbați, femei și copii în Împărăția Sa. Spunem un bun venit celor 1.443 de noi botezați și 117 intrați prin vot în biserică.

Raportul fr. Ioan Câmpian Tătar, trezorerierul Uniunii, a fost o prezentare a binecuvântărilor pe care Dumnezeu le-a oferit copiilor săi: „Anul 2007 a cunoscut până în prezent o creștere semnificativă la capitolul zecime, detașându-se de anii precedenți. Creșterea absolută în primele zece luni ale anului 2007 este de 6.695.568 RON, față de aceeași perioadă a anului precedent, iar în procente creșterea este de 27%. În această situație, zecimea exprimată în Euro a crescut cu 2.538.250 în perioada ianuarie-octombrie 2007 față de aceeași perioadă a anului precedent. În anul 2007, zecimea medie lunară pe membru se ridică la suma de 44,5 RON și reflectă structura socială atât de diversă a Bisericii, alcătuită din elevi, studenți, pensionari, femei casnice, dar și persoane cu venituri considerabile. În anul precedent, media zecimii medii de membru pe lună a înregistrat suma de 34 RON.

Darul Școlii de Sabat în perioada ianuarie-octombrie 2007 a fost de 1.517.919 RON și a crescut față de aceeași perioadă a anului trecut cu suma de 269.246 RON, iar în procente, creșterea a fost de 21%. Apelul din partea ADRA pentru a veni în ajutorul celor afectați de inundații în orașul Tecuci a găsit răspuns imediat în rândul membrilor, iar suma strânsă a fost de 347.000 RON.

Sumele prezentate mai sus reprezintă un raport parțial, urmând ca ulterior să fie publicată o situație completă a veniturilor și cheltuielilor din anul 2007.



Fr. Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, (alături de fr. Niculescu, secretarul Uniunii Române) transmite un mesaj din partea Domnului.

Suntem recunoscători bunului Dumnezeu pentru creșterea înregistrată pe plan financiar până în prezent, pentru spiritul de sacrificiu al membrilor Bisericii și avem convingerea că El poartă de grijă Bisericii din țara noastră, iar provocările anului 2008 vor deveni dovezi ale providenței și călăuzirii Sale divine.

Tot cu ocazia Comitetului de Buget s-a prezentat, dezbătut și aprobat strategia națională de educație pentru perioada 2007-2015, un program de dezvoltare a sistemului de educație adventist din România. Departamentul Școala de Sabat / Lucrare Personală au prezentat proiecte având ca axă principală misiunea. O serie de proiecte precum „Eu sunt dator pentru... sănătatea vecinului”, „O carte la țintă” sau „SUP în dublă misiune”, „ASEF la datorie”, „Prietenii cu îngerii” au fost prezentate pentru a fi promovate și susținute de întreaga biserică.

Departamentul Tineret a adus în atenția comitetului o serie de concluzii care s-au desprins în urma studiului de cercetare „Valuegenesis”. Creativitatea, curajul și optimismul manifestat de tinerii bisericii noastre au fost remarcate în mod deosebit în cadrul proiectului „Impact 2007” și al Congresului Tineretului, care a avut loc la Cluj. Multitudinea de proiecte sociale și misionare desfășurate de tinerii adventiști ne încurajează să privim înainte cu multă încredere în modul în care Dumnezeu își pregătește Biserica Sa pentru încheierea lucrării.

În același timp, fr. Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret al Uniunii, i-a invitat pe conducătorii bisericii să acorde copiilor și tinerilor bisericii mai mult sprijin și să investească mai mult în educația și formarea acestora pentru misiunea care ne stă în față. Departamentul Tineret a numit anul 2008 „Anul sacrificiului”. „Anul acesta, vom invita pe tineri să înțeleagă semnificația adevăratului sacrificiu și să experimenteze acest lucru dintr-o inimă plină de compasiunea lui Dumnezeu. Avându-L pe Hristos ca exemplu, ne vom îndrepta atenția către cei fără speranță, săraci și către cei care au nevoie să fie înțeleși și iubiți. Prin intermediul unor proiecte specifice, tinerii vor fi invitați să sacrifice pentru Dumnezeu, pentru familie, pentru alți tineri și pentru biserică.”

La încheierea ședinței de lucru a comitetului, fr. Frikart a prezentat un mesaj din partea lui Dumnezeu și au fost înălțate mai multe rugăciuni, pentru ca planurile prezentate și aprobate să fie călăuzite și susținute de puterea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef
„Curierul Adventist”





AMINTIRI DESPRE SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

ALINA BADEA

Săptămâna de Rugăciune este, în ea însăși, un moment de amintire. Iar acum, Săptămâna de Rugăciune 2007 este deja amintire, alături de alte săptămâni asemenea ei, din anii care au trecut... Ce amintiri aveți despre ultima sau despre altele, dinaintea ei?

Săptămâna de Rugăciune 2007...

În seara de mercuri, în Labirint, la un moment dat, vorbitorul a spus că a auzit că fr. Demetrescu, despre care se știe că a fost membru în comunitatea Labirint, obișnuia să se prindă de reverul hainei și să spună că hainele sale nu vor mai apuca să se învechească, pentru Domnul va veni degrabă. Mi l-am amintit și eu. Stătea undeva, pe partea dreaptă, în față. Când răspundea la lecțiune, se întorcea pe jumătate spre cei din sală. Îmi amintesc cum își privea mâinile, cu palmele întoarse în sus, mișca degetele și spunea: „Nu, nu. Sunt prea multe degetele mele. Nu mai sunt atâția ani. Domnul va veni mai repede.” Nu era o profeție, nici o fixare de dată. În cuvintele lui era nădejde, era și dor, și bucurie, și așteptare.

... și altele, mai dinainte

În drumul spre casă, neobișnuit de lung din cauza unui ambuteiaj, mi-au venit în minte și alte amintiri, frânturi de imagini și gânduri legate de alte Săptămâni de Rugăciune

Mai întâi, din vremea în care nu erau îngăduite întâlniri la adunare în afară de cele din Sabat și, bineînțeles, nu existau nici materiale scrise.

De adunat, ne adunam cum puteam, pe la case... Erau însă reguli și aici, măsuri de siguranță. Nu mergeam toți odată, ci pe rând, eventual cu o floare în mână, ca să dăm impresia unei vizite obișnuite. Nu se cânta decât pe șoptite, să nu „deranjăm” vecinii. Citeam ceva din Biblie sau din vreo carte a Spiritului Profetic, dar cărțile acestea erau destul de rare. Prin grupele noastre de tineri, pentru că Seminarul era în Labirint, mai venea câte un elev – pe atunci așa se numeau, nu studenți – cu „materiale noi”. Erau traduceri din publicațiile Conferinței Generale din anii anteriori. Erau „scrise”, nu „tipărite”, adică

erau dactilografiate, de obicei noaptea, pe hârtie subțirică, în câte zece sau douăsprezece exemplare, după puterea și gradul de uzură al mașinii. Nimeni nu stătea să caute greșeli de traducere, de dactilografiere, nici nu se încercau confruntări cu originalul – de obicei nu se știa și nici nu era bine să se știe cine le-a adus și cum, cine le-a tradus, cine le-a multiplicat... Le primeam cu o bucurie care ștergea curiozitatea și întrebările nefolositoare...

Un material special pentru copii

Ceva mai târziu, cred că era prin '82, '83, în săptămâna anterioară celei de rugăciune, sora Madi Dumitrescu mi-a trimis un material pentru copii, în franceză. Trebuia tradus în cel mult două zile, ca să poată ajunge la timp în comunitățile unde erau copii și să poată fi folosit. Cu traducerea mă descurcam, dar la dactilografiat nu prea aveam iuteală. S-a găsit imediat formula salvatoare: o înregistrare audio pe o casetă, iar altcineva, mai priceput, să o transcrie la mașina de scris. Nu mai făcusem niciodată așa ceva și nu m-am gândit că ar fi trebuit să dictez cu pauzele convenite, ca să poată fi scris. Am citit la rând, ca și cum ar fi fost o poveste pe care le-o spui copiilor. Cred că m-a „furat” și textul – era o noutate absolută pentru mine –, un material religios pentru copii! Mai citisem și eu cărți de prin anii '40-'50, dar acesta era „proaspăt”!

Cine a dactilografiat, a avut de lucru, nu glumă – trebuia să oprească tot timpul casetofonul. De obicei, la o asemenea manevră, când îl porneai din nou, primele cuvinte nu se înțelegeau bine, așa că trebuia să reiei mai dinainte și să aștepti să ajungă unde rămăseseși, și tot așa. În condițiile în care se lucra contra cronometru, nu a fost deloc ușor! Dar materialul a fost scris și a și ajuns în timp la câteva comunități din București, nu știu dacă la toate cele cinci de atunci, prin Moldova, poate spre Arad...

„Pe omul lui Dumnezeu îl cunoaște ușa”

Îmi amintesc de asemenea că, într-un an, când încă nu era voie să ne întâlnim în cursul săptămânii la casa de rugăciune, s-a anunțat, nu chiar oficial, ci mai în șoaptă, că slujbașii pot veni miercuri. Eram botezată de curând și aveam și o slujbă – cred

că ajutor de instructor la Școala de Sabat, adică mergeam „pe teren”, la membrii în vârstă, care nu mai puteau veni la adunare. Dar eram „slujbaş” și așa am avut voie să particip la acea ocazie cu totul deosebită.

Ne-am strâns în Aulă. Sala, de altfel destul de încăpătoare (după cutremurul din 1977 a fost folosită ca sală de cult, până ce s-a renovat sala mare), era plină, dar nimeni nu își făcea probleme că e locul strâmt sau că trebuie să stea în picioare undeva în spate, lipit de hainele din cuierul de pe perete, cu grijă să nu rupă agățatoarele, sau pe lângă geam sau pe oriunde... Important era să fii înăuntru...

Invitatul serii a fost fr. Radu Ștefan. Pe atunci cred că lucra la Uniune sau la Seminar... Îl vedeam și îl auzeam pentru prima dată... Îmi amintesc și acum șocul pe care l-am avut când am auzit versetul și mai ales ideea de la care urma să fie dezvoltată meditația din acea ocazie de rugăciune pentru slujbași – 1 Tim. 3, 1-3: „Adevărat este cuvântul acesta: 'Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun.' Dar trebuie ca episcopul... să fie fără prihană... Să nu fie nici bețiv, *nici bătaș*...”

Nu era acolo un conciliu de episcopi, ci o adunare de slujbași între care, cel mai mărunț eram eu, dar mi s-au potrivit atât de multe, că mi-au rămas în minte până azi.

„Să nu fie bătaș” ni s-a spus că înseamnă să-ți reții mânia și să nu izbucnești când, după ce ai stat două ore la coadă pentru că s-a adus un stat (vă mai amintiți cum era?), la un moment dat, cineva intră în fața ta și îl accepți, pentru că spune că are copil, dar când vă vine rândul, el reușește să ia ultimul pachet, iar tu pleci cum ai venit, după două ore și jumătate de stat degeaba...

Omul lui Dumnezeu, adică orice credincios, „să nu fie bătaș” – înseamnă să nu-și ridice glasul în casă, când discută cu soția, cu copiii.

Pe un om al lui Dumnezeu care nu este bătaș îl cunoaște și ușa, pentru că nu o trăneste niciodată – mi-am amintit de cuvintele acestea chiar zilele trecute, când ușa cu închidere automată de la intrarea în bloc s-a cam trântit în urma mea, fiindcă nu o ținusem cu mâna până mai aproape de închidere... Îl știe și câinele, îl știe și pisica, pentru că el nu

lovește animalele cu piciorul, nici nu se răstește la ele...

Revărsare de lumină, de pace și iubire...

Îmi amintesc și de o altă Săptămână de Rugăciune, mai aproape în timp, când am aflat că Judecata de cercetare este o judecată de îndreptățire pentru noi. Până atunci, citisem de multe ori din *Marea luptă* despre judecata de cercetare și de fiecare dată fusesem impresionată de solemnitatea și gravitatea momentului. Gândul la cumpăna Sanctuarului din cer, în care sunt cântărite fiecare cuvânt și faptă, mă înfricoșa totdeauna când citeam, împiedicându-mă să văd partea luminoasă a tabloului.

Cred că acasă trecusem cu privirea peste titlurile prelegerilor (deja erau publicate oficial). Poate chiar parcursesem materialul, mai pe diagonală, dar acolo, în Casa Domnului, când gândul acesta a fost prezentat de la inimă la inimă, mesajul n-a fost doar lecturat, ci transmis. Dintr-o dată, scena Judecății s-a luminat de dragostea lui Dumnezeu. Dincolo de cuvintele scrise sau rostite, în Casa lui Dumnezeu a fost prezența Sa, care a umplut inimile, așa cum în viziunea dată lui Isaia poalele hainei Sale umpleau templul. Le-a umplut cu lumină, cu credință, cu recunoștință. Am înțeles atunci că Judecata de cercetare este judecata la care păcatele noastre sunt șterse, pentru că au fost mărturisite, și, prin neprihănirea minunatului nostru Mântuitor și Mijlocitor, suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și înaintea ființelor necăzute din Univers. A fost o revărsare de lumină, de pace și iubire dinspre tronul Celui Sfânt...

A trecut deja și Săptămâna de Rugăciune 2007. Pentru grupa de la viitoarea comunitate din Balta Albă, București, cuvintele de nădejde despre locașurile de

Dintr-o dată, scena Judecății s-a luminat de dragostea lui Dumnezeu... Am înțeles atunci că Judecata de cercetare este judecata la care păcatele noastre sunt șterse, pentru că au fost mărturisite, și, prin neprihănirea minunatului nostru Mântuitor și Mijlocitor, suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și înaintea ființelor necăzute din Univers.

sus au avut un înțeles aparte. Ne adunăm încă în holul unei biserici care ar fi trebuit să fie gata probabil de prin august 2006 și încă nu este. Dar noi o iubim așa cum e și ne bucurăm pentru fiecare semn că suntem mai aproape de „gată” – pentru încă o instalație făcută, un perete șlefuit, pentru că s-a adus parchetul și pentru că instalația de încălzire așteaptă aprobările și racordarea la rețeaua de gaze ca să fie montată... Oare cum o fi așteptarea Mântuitorului? El are sigur pregătite toate locașurile, sunt gata, doar locatarii mai zăbovesc cu inima, așa ca ucenicii de pe vremuri, când este vorba să înțeleagă tot ce spun Scripturile...

Suntem puțini, o comunitate mică față de Labirint, și cu o medie de vârstă mai mare, pentru că încă nu sunt amenajate spații pentru copii, nu sunt posibilități de încălzire. Dar Domnul are mijloacele Lui. Ne-a încălzit inimile prin glasurile și entuziasmul tineresc al unei grupe de elevi de la Liceul „Ștefan Demetrescu” și ale unor studenți de la Institut, de la Cernica. Am început cu laudă și am încheiat cu laudă. Și între acestea, nădejde, înfrățire în rugăciune, în cântat și iar în rugă.

Poate că amintirile acestea nu v-au spus prea mare lucru, dar dacă v-au adus în minte și în inimă amintiri frumoase, legate de trecute Săptămâni de Rugăciune sau de alte ocazii de închinare, strângeți-le într-un buchet de recunoștință și laudă și aduceți-le înaintea Domnului cu bucurie sau povestiți-le la un ceas de seară, la altar, unui nepot care vrea să știe cum era mai înainte... Ați găsit deja una? Mulțumiți-I lui Dumnezeu chiar acum și nu uitați să i-o împărtășiți primului frate pe care-l veți întâlni azi sau mâine dimineată! ■

*Alina Badea,
secretar de redacție,
Editura „Viață și
Sănătate”*



Nu voi muri

IACOB CĂTINEAN

Ci voi trăi și voi povesti lucrările Domnului. (Ps. 118,17)

Intr-un alt loc, psalmistul remarcă faptul că nu cei morți îl laudă pe Dumnezeu, ci cei vii. Poate că nu înțelegem îndeajuns raționamentul și importanța faptului că, atâta vreme cât avem viață, este bine să-L laudăm pe Dumnezeu pentru fiecare clipă pe care ne-o oferă, să povestim lucrările minunate pe care El le face în viețile noastre.

Despre astfel de „lucrări ale Domnului” în viața unui om doresc să vă povestesc. Este vorba despre experiența lui Claudiu Giurgiu, din Reghin, membru în comunitatea adventisă din localitatea Solovăstru, jud. Mureș, unde a fost botezat în toamna anului 2006, la vârsta de 33 ani. Nu pot să povestesc experiența lui Claudiu în întregime, ea este mult prea vastă. O carte ar putea-o cuprinde parțial și doar veșnicia o va descoperi în adevărata ei lumină! De fapt, a fost o experiență a întregii comunități. Sunt sigur că Dumnezeu a dorit cu această ocazie ca fiecare să mai învețe câte ceva despre lupta credinței, încrederea neclintită în El, spiritul de sacrificiu, puterea rugăciunii, împreună-simțire, dragostea adevărată.

Pot să afirm, fără teama de a greși, că membrii din comunitatea din Solovăstru, precum și alte persoane, au avut propria experiență cu Claudiu. În ceea ce mă privește, ca unul care lucrez pentru răspândirea Evangheliei prin literatură, îi mulțumesc lui Dumnezeu că în cadrul acestei activități l-am întâlnit și pe Claudiu. Și mă bucur foarte mult că, la baza relației pe care a ajuns să o aibă cu Dumnezeu, stă faptul că s-a aplecat asupra cărților – mai ales a celor de sănătate.

Vizite la standul de carte

În anul 2004, am participat împreună cu familia – soția și cele două fete – la campania de colportaj organizată pe litoral și am lucrat o lună la standul de carte din stațiunea Costinești.

După încheierea perioadei de lucru, am mai rămas două zile ca să ne odihnim și să vizităm și celelalte stațiuni. În stațiunea Neptun, ne-am oprit la standul de carte unde lucra Cristi Lupoiaia, colporteur din Moldova (actualmente lucrează în Oltenia), care, cu mult entuziasm, mi-a spus: „Frate Căținean, ce bine că ne-am întâlnit! Am o veste bună: astăzi a trecut pe la standul nostru un băiat din Reghin, care era foarte interesat de cărțile noastre, multe dintre ele le avea, dar

a mai cumpărat și altele. Am discutat multe lucruri, spunea că e instructor la o sală de sport și că apreciază foarte mult, și chiar practică, un stil de viață sănătos. Numele lui este Claudiu, mi-a dat chiar și numărul de telefon, exprimându-și dorința de a fi contactat ca să vă cunoașteți.”

Cam aceasta a fost discuția cu Cristi, după care am introdus în agenda telefonului numărul, iar la nume am scris simplu: Claudiu. M-am întors acasă împreună cu familia și mă gândeam: „o să-l sun mâine...” Apoi, prins în tot felul de activități, îmi spuneam: „o să-l sun peste câteva zile...”

Din păcate, a trecut un an și nu l-am sunat! Nu am uitat de el, dar consideram că după atâta timp nici nu mai are sens să-l sun. Așa suntem noi, oamenii, dar Dumnezeu este altfel!

În luna octombrie 2005, s-a aprobat amplasarea unui stand de carte în incinta Spitalului Județean Târgu Mureș. Eram la stand în prima sau a doua zi după deschidere, iar în fața standului s-au oprit două persoane – o doamnă tânără ținea de braț un domn înalt, slab, galben la față, clătănându-se pe picioare. Iar într-un stativ atârneau câteva perfuzii care erau conectate în zona gâtului. Privind cărțile, conversau între ei: „Pe asta o avem, și pe asta o avem, și pe asta...” M-am dus lângă ei și i-am întrebat de unde sunt. Când mi-au spus că sunt din Reghin, următoarea întrebare i-am adresat-o bărbatului: „Tu ești Claudiu?” A zâmbit și mi-a confirmat că acesta îi este numele și că știe despre lucrarea pe care o făceam, cunoștea și cărțile noastre, pentru că a mai trecut pe la standul de carte din Reghin, unde ficele mele lucraseră în timpul vacanței. Din acel moment a început relația noastră de prietenie, care ulterior s-a consolidat tot mai mult.

„Mă voi pocăi când o să ies la pensie”

Acestea nu au fost primele contacte ale lui Claudiu cu adventiștii. Avea prieteni, cunoscuți, colegi de muncă adventiști, printre care și Grigore, pe care îl cunoscuse cu 15 ani în urmă. Alergau împreună (Grigore concura chiar și în competiții internaționale, dar, după botez, a părăsit activitatea competițională), învățau să trăiască sănătos (Claudiu devenise vegetarian cu șapte ani înainte de a păși într-o biserică adventistă), cât despre religie, Claudiu spunea: „Cred! Știu că aici este adevărul, dar nu pot să fac lucrul acesta acum; o să mă pocăiesc și eu când o să fiu la pensie.” În prezent, el recunoaște că Dumnezeu i-a îndeplinit dorința, scoțându-l la pensie cu mult mai devreme decât ar fi crezut el...

„Știu ce trebuie să-I promit lui Dumnezeu...”

Prima dată a fost vorba despre un chist hidatic (ca urmare a unui virus contactat în copilărie sau, cine știe când, de la un fir de păr de animal), depistat la sfârșitul verii 2005. A fost nevoie de o intervenție chirurgicală la ficat, care în mod normal n-ar fi trebuit să constituie o problemă gravă. Printr-un set de împrejurări, mai mult sau mai puțin cunoscute sau înțelese, au apărut complicații, fiind necesare patru operații la ficat și alte trei intervenții nechirurgicale, toate șapte efectuate sub anestezie totală în mai puțin de două luni și jumătate, în Târgu Mureș și Cluj Napoca.

Claudiu și soția lui, Mihaela, erau oameni credincioși și temători de Dumnezeu, așa cum au fost crescuți de părinții lor. Au decis împreună să meargă la biserică, să citească cărți de rugăciuni, să se roage lui Dumnezeu, ca să fie bine. Însă lucrurile mergeau din rău în mai rău!

Când ne-am întâlnit la standul de carte din spitalul din Târgu Mureș, era înaintea celei de-a patra, și cea mai grea, operații la ficat. I-am oferit cartea *Calea către Hristos* și i-am spus: „Citește din cartea aceasta, încrede-te în Dumnezeu, iar eu mă voi ruga pentru tine și cred că o să fie totul bine.”

Claudiu:

În acele zile, aveam cu mine o carte de rugăciuni. Mihaela o adusesse și mă zorea în fiecare zi: „Citește din cartea de rugăciuni, citește, nu te lăsa!” Citeam și încercam să prind câte ceva, să asimilez, să înțeleg, dar totul era ca de oțel. Nu puteam să „înghit” nimic, mi se oprea parcă în gât, eram atât de confuz și descurajat... Iar când am luat în mâini cartea *Calea către Hristos* și am început să citesc: „Dumnezeu este iubire – scrie pe fiecare boboc de floare, pe fiecare fir de iarbă”, am primit în suflet o pace pe care nu o pot descrie în cuvinte. Mi-am amintit de promisiunile pe care încercasem, împreună cu soția, să I le facem lui Dumnezeu – că vom fi mai buni, că vom merge la biserică etc. –, fără niciun rezultat, iar o voce parcă îmi spunea: „Știi ce trebuie să-I promiți lui Dumnezeu...” Atunci, i-am spus soției mele: „Mihaela, eu știu ce trebuie să-I



Încercam să-I promit, dar nu puteam articula niciun cuvânt. Știam că nu te poți juca cu Dumnezeu – dacă promiți, trebuie să te și ții de promisiune.

promit lui Dumnezeu ca să trec cu bine prin această operație”. Ea mi-a răspuns: „Claudiu, dacă știi, promite-I!”

Încercam să-I promit, dar nu puteam articula niciun cuvânt. Știam că nu te poți juca cu Dumnezeu – dacă promiți, trebuie să te și ții de promisiune. Înainte de operație, doctora anestezistă ne-a spus: „Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar vreau să fiu sinceră cu voi: aceasta va fi operația cea mai grea din câte au fost până acum, iar sistemul tău imunitar este la pământ. Ești foarte slăbit, nu știu ce se va întâmpla, numai dacă Dumnezeu va face o minune...”

Am fost dus în sala de operație și auzeam cum se fac pregătiri în jurul meu. Atunci am spus: „Doamne, dacă mă scapi și de această dată, mă pocăiesc! Îți promit!”

Doi ani pe „foc”

Dumnezeu l-a ascultat pe Claudiu, scăpându-l nu numai din acea situație, ci și din multe altele care au urmat. Claudiu s-a ținut și el de promisiune, urmărind mereu obiectivul pe care și l-a propus și

trecând cu bine prin multe împrejurări potrivnice și piedici pe care vrăjmașul i le-a adus în cale, iar exact la un an de la promisiune, a intrat în apa botezului. Până atunci însă a trebuit să facă față multor greutăți. După acea operație grea din luna decembrie 2005, din care Dumnezeu l-a scos cu bine, încât tot personalul medical a rămas uimit, Claudiu a plecat acasă și, deși se simțea destul de bine, avea însă o problemă: „Ce fac cu promisiunea?”

Claudiu:

Prietenul meu Grigore mă întreba mereu: „Ai fost la adunare? Du-te, ce mai aștepți? Nu mai amâna, că nu e bine.”

Eram speriat, mă întrebam ce vor zice părinții, socrii, rudele, prietenii mulți pe care îi am în acest oraș... Au trecut așa vreo două-trei săptămâni, apoi, într-o sâmbătă, m-am îmbrăcat și m-am îndreptat spre Biserica Adventistă din Reghin. Îmi era teamă să nu mă vadă vreun prieten și să mă întrebe unde merg. Când am ajuns acolo, era multă lume care circula pe afară. Am văzut gardul înalt din tablă, prin care nu se vedea înăuntru, și mi-am spus că totul



*Când Dumnezeu vrea să facă
o minune, începe întotdeauna
cu o imposibilitate!*

va fi în regulă dacă mă furișez repede în curte. În curte am văzut niște scări înalte, care duceau în sală, și mi-a fost teamă că, urcându-le, puteam să fiu văzut peste gard de cei din stradă. Nu mai aveam încotro, așa că am intrat și, spre surprinderea mea, acolo mai erau persoane pe care le cunoșteam și chiar prieteni care se pocăiseră între timp. Doar primul pas a fost mai greu...

Anul 2006 a însemnat pentru Claudiu atât punctul de cotitură din viața lui, culminând cu legământul botezului, în luna noiembrie, cât și episoade crâncene de luptă, constând în investigații, tratamente, deplasări de la un spital la altul în Târgu Mureș, București, Cluj-Napoca, apoi în Franța și Italia. Verdictul medicilor a fost în cele din urmă acela de care ne temeam cu toții și despre care nici măcar nu îndrăzneam să vorbim deschis – singura șansă de supraviețuire era transplantul de ficat.

Comunitatea din Solovăstru – care l-a „adoptat” ca pe propriul copil – a trecut prin momente de grea cumpănă, iar cel care ne-a insuflat speranță și încredere în Dumnezeu a fost însuși Claudiu, care, mărturisind că este pregătit pentru orice, credea totuși că Dumnezeu îl va vindeca.

A trecut ziua botezului, sărbătoare la care au participat părinții, frații, rudele, prietenii – o biruință pentru veșnicie –, dar starea de sănătate a lui Claudiu se agrava constant. La aproape două luni de la botez arăta atât de rău, încât toți ne gândeam că se va întâmpla ceva neplăcut. A cerut să i se facă ungerea cu untdelemn și s-a organizat un serviciu special de ungere în cadrul comunității Solovăstru, la care au participat mai mulți pastori.

Serviciul de ungere a avut loc într-un Sabat după-amiază și cred că acea zi nu

va fi uitată prea curând de către cei care au fost prezenți. Așteptam cu toții în tăcere și cu speranță acel moment, iar ceasurile erau foarte apăsătoare. Boala îi afectase lui Claudiu chiar și vederea, încât, mai ales seara, nu mai vedea nimic.

În comunitatea din Solovăstru, pe obrajii tuturor curgeau lacrimi. Fiecare plângea în tăcere, cu capul aplecat, de la copiii cei mai mici până la bătrâni. Claudiu nu era un om care să plângă sau să se plângă pentru orice, dar cu acea ocazie, pentru prima dată, i-am văzut lacrimile șiroindu-i pe față. Sunt sigur că acele momente au oferit celor prezenți o ocazie de solemnă cercetare de sine.

Cred că Dumnezeu a făcut multe minuni cu această ocazie, nu doar una singură și, de asemenea, cred că El a dorit să atingă mai multe inimi, procedând așa cum știe El că este mai bine, nu neapărat așa cum dorim noi.

După ungere, starea sănătății lui Claudiu s-a ameliorat și, timp de câteva luni, s-a simțit destul de bine. Privind în urmă, îmi dau seama că Dumnezeu, în dragostea Lui, a acordat timpul care era necesar pentru ca mai multe persoane să poată să ia decizii importante cu privire la viața lor. Astfel, Cristi – fratele mai mic al lui Claudiu – s-a oferit să-i doneze lui Claudiu jumătate din ficatul lui și totodată s-a decis să se și boteze.

Dar Dumnezeu a avut de făcut o lucrare și cu noi, ceilalți... Lucrurile se îndreptau spre o direcție tot mai clară și fiecare știa ce trebuie să facă, dar aproape că nu aveam curajul să spunem ceva. Un transplant de ficat – care la acea dată se preconiza că avea să aibă loc în Franța – însemna o sumă de bani pe care nu o cunoșteam, dar știam că depășește cu mult posibilitățile familiei, care deja erau foarte restrânse din cauza cheltuielilor mari care au fost necesare până atunci.

Eram în Târgu Mureș, într-o campanie cu colportorii, în primăvara anului 2007, când i-am telefonat pastorului Iacob Nădășan și l-am întrebat: „Ce facem? Nu putem privi la omul acesta cum se stinge, trebuie să facem ceva!” El mi-a răspuns: „Bineînțeles că nu vom sta nepăsători, tocmai am început să culeg informațiile necesare, întrucât o asemenea acțiune trebuie să fie organizată după niște principii și reguli bine stabilite. Este un lucru foarte important și sensibil.”

Astfel, împreună cu pastorul Costică Abrudan și alte câteva persoane am constituit un comitet de susținere pentru desfășurarea acestei acțiuni de strângere de fonduri pentru transplant. Am dorit să amintesc foarte pe scurt și acest aspect, pentru că Dumnezeu a lucrat în viețile multora cu această ocazie. Au fost obținute multe biruințe asupra egoismului și s-a dovedit încă o dată că suntem o familie! Pentru salvarea vieții lui Claudiu, au răspuns cu multă dragoste frați și surori din comunitățile învecinate, dar și din alte conferințe, din alte țări, chiar și de pe alte continente. Sunt sigur că Dumnezeu nu va rămâne dator!

În toată această experiență s-a văzut clar mâna lui Dumnezeu. Medicii din Franța care au investigat cazul i-au spus în cele din urmă lui Claudiu: „Nu trebuie să vii aici pentru transplant. La București aveți medici la fel de buni, care pot să facă această operație foarte bine!”

Cei de la București aveau deja în evidență cazul lui Claudiu și se aștepta momentul optim pentru transplant. Cristi, care urma să doneze din ficatul lui pentru fratele său, a venit la biserică și a spus: „Fraților, vreau să fiu botezat. Nu pot să merg pe masa de operație neîmpăcat cu Dumnezeu, nu pot ști ce se va întâmpla...”

Era o situație de urgență și comitetul bisericii a hotărât: „Sabatul viitor, vineri seara, va avea loc botezul.”

Data transplantului nu fusese stabilită, însă Claudiu a spus: „Nu mi-e frică, știu că voi fi anesteziat, iar când mă voi trezi voi vedea ori fața unei asistente, ori fața Domnului Hristos. De ce să mă tem?”

Un frate mai în vârstă, care a predicat în acel Sabat – fr. Mihai Cherecheș –, a citit Psalmul 118,17, apoi i s-a adresat, de la amvon, direct lui Claudiu,

spunându-i: „Claudiu, să știi că nu vei muri, pentru că tu trebuie să povestești multor oameni experiența ta.”

„Oameni noi...”

Așteptam cu toții trecerea celor câteva zile pentru a ne bucura la botezul fratelui lui Claudiu. Pentru Claudiu însă erau zile din ce în ce mai grele, chiar de la începutul săptămânii simțindu-se foarte rău. A telefonat la București, iar medicul i-a spus: „Vino urgent aici!” Miercuri seara, Claudiu se îndrepta spre București, împreună cu Mihaela, iar Cristi – rămas acasă – era confuz și emoționat, neștiind încă dacă peste două zile se va afla în apa botezului sau pe masa de operație.

În ziua de joi, în timp ce la spitalul Fundeni se făceau unele investigații asupra situației, pe o stradă din București a avut loc un grav accident de circulație, în urma căruia un tânăr de 16 ani a murit! Părinții și-au dat acordul pentru donarea organelor, iar medicii au constatat compatibilitatea perfectă a ficatului acestui tânăr cu cel al lui Claudiu și l-au anunțat că a doua zi va intra în operație.

Cât de bine se potrivesc toate lucrurile atunci când sunt dirijate de o mână atât de puternică și nevăzută! Nu putem acum să-L înțelegem pe deplin, dar într-o zi vom înțelege!

În acea seară de vineri, 7 septembrie, au avut loc mai multe evenimente importante: exact în timpul în care lui Claudiu i se transplanta un nou ficat de către echipa de medici de la Fundeni, Cristi primea și el o inimă nouă în „sala de operații” a lui Dumnezeu.

Au fost momente a căror încălcătură emoțională nu poate fi explicată în cuvinte. Multe inimi au fost sensibilizate cu acea ocazie. Multe mâini s-au ridicat, promițând împăcare cu Dumnezeu în viitorul apropiat.

Întors acasă, plin de viață – fizică și spirituală –, Claudiu a povestit tuturor celor din jur despre dragostea și puterea lui Dumnezeu, iar cei care l-au văzut cum arăta în timpul bolii, au exclamat acum uimiți: „Multe lucruri am văzut în viața mea, dar așa ceva n-am mai văzut niciodată! Dumnezeu a făcut o minune!”

Cristi, care până nu demult protesta revoltat: „Cum? Dacă eu voi avea nunta sâmbăta înseamnă că fratele meu nu va veni la nuntă?”, acum este sigur că nunta sa nu va fi într-o zi de Sabat!

Iar șeful Mihaelei, de la Spitalul din Reghin, unde lucrează, o „ajută” să se destăinuie: „Știam eu că și tu o să te botezi... Cum să nu vin la botezul tău? Să nu cumva să nu mă anunțați când va fi! Iar cu sâmbăta liberă, o să rezolvăm noi și asta cumva...”

Când urci scara blocului spre apartamentul unde locuiește Claudiu împreună cu Mihaela și Sorinel, fiul lor, se pot vedea amplasate pe pereți câteva planșe colorate, cu peisaje frumoase și cu texte despre Dumnezeu. Pe una dintre aceste imagini scrie astfel: „Când Dumnezeu vrea să facă o minune, începe întotdeauna cu o imposibilitate!”

Claudiu trăiește! Chiar dacă acest lucru părea imposibil din punct de vedere omenesc, Dumnezeu a început cu o minune... și a continuat cu mai multe!

Nu știm cât timp va mai trăi pe acest pământ – așa cum pentru niciunul dintre noi nu se poate ști acest lucru –, dar știm că în urma acestei experiențe, mulți oameni Îl vor cunoaște pe Dumnezeu și vor trăi veșnic în Împărăția Sa! ■

*Iacob Cătinean,
prim-colportor
Conferința
Transilvania de Sud*



STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

PLANURI DE ÎNCEPUT DE AN

CRISTINA NEAGU

Începutul de an este de cele mai multe ori pus sub semnul unei liste. Lista cărților pe care am dori să le citim, lista locurilor pe care am dori să le vizităm, lista lucrurilor pe care ne-am dori să le facem, lista... Le scriem frumos, le punem într-un loc la vedere, pentru a ne aduce aminte de ea în fiecare zi, păstrăm aproape un creion colorat pentru a bifa lucrurile deja realizate. De obicei însă febra listei de început de an durează o lună, chiar două, după care lucrurile încep să intre pe un făgaș devenit aproape normal. Listele se rătăcesc undeva prin maldărul de cărți, foi, de pe biroul de lucru, creionul se tocește, ajungem să fim atât de prinși cu lucrurile pe care trebuie să le facem, încât se întâmplă să uităm dacă ele figurau sau nu și pe lista noastră. Și ne aducem din nou aminte de ea, la sfârșitul anului, când începem să ne gândim cu nostalgie și ceva regret la ce am fi dorit să facem și ce am realizat de fapt.

Care este totuși motivul pentru care după un timp dispare interesul pentru listele realizate? Pierderea entuziasmului, aglomerarea, uitarea? De cele mai multe ori astfel de liste sunt centrate pe sine? Dar dacă o astfel de listă ar fi centrată pe cei de lângă mine? Dacă, în loc de listă de visuri, mi-aș construi la început de an o listă de proiecte pe care să le realizez împreună cu prietenii mei, cu grupa mea de licurici, exploratori, companioni sau tineri? Iar înainte de toate aș trece proiectele. Și poate astfel, fără să îmi dau seama, aș reuși să realizez și lucrurile pe care îmi doresc să le realizez, aș ajunge în locurile în care mi-am propus să ajung, aș citi cărțile care s-au așezat frumos pe lista mea de ceva vreme.

Provocarea pe care ți-o propunem în acest an este realizarea unei liste de proiecte. O listă care să te ajute să crești, să te dezvolti, să fii mai aproape de cei de lângă tine și să descoperi un mod nou în care îți poți trăi viața. Primele proiecte ți le scriem noi. Pentru a-ți da un imbold și pentru a-ți arăta că realizarea lor nu e foarte dificilă. Unele dintre ele le ai încă vii în minte. Poate la unele ai și participat în această vară, la Impact

Cluj-Napoca. Poate că ai și plecat de acolo cu hotărârea de a le realiza în orașul tău. Poate că aceasta este deja una dintre țintele tale pentru anul 2008. Noi îți dăm startul. Completarea listei până la capăt o lăsăm însă în grija ta.

Biblia te învață – în unele locuri publice ar putea fi amplasate diferite scene din Biblie. În jurul acestora vor fi prezenți voluntari care vor pune întrebări trecătorilor, pentru a testa cunoștințele acestora cu privire la respectivele scene. Voluntarii vor oferi ulterior explicații celor care își manifestă interesul de a afla detalii cu privire la scenele expuse. Una dintre aceste scene ar putea fi chiar Sanctuarul din pustie. Cortul, altarele, perdeaua, masa cu pâinile, sfeșnicul și toate celelalte elemente prezente acolo, copii fidele, realizate cu grijă, ale celor ilustrate pe paginile Vechiului Testament vor atrage cu siguranță atenția multor trecători. Clujenii s-au oprit adesea în curtea Sanctuarului expus pentru a asculta explicațiile oferite de voluntarii îmbrăcați asemenea leviților ce slujeau în vechime, unii dintre ei chiar apreciind această modalitate de a le descoperi oamenilor adevărurile Bibliei. De ce nu s-ar opri la fel de interesați și locuitorii orașului tău? Dacă realizarea Sanctuarului pare un lucru destul de complicat, o soluție mai accesibilă ar fi reprezentarea anumitor scene biblice legate de viața Domnului Hristos, chiar sub ochii lor. Nașterea, vindecarea unui orb, sutașul roman, spălarea picioarelor, Maria și vasul ei de alabastru ar putea fi doar câteva dintre personajele pe care oamenii s-ar opri cu uimire să le vadă pe străzile orașului tău, iar discuțiile se pot lega mult mai ușor când există modelul în fața ochilor.

Viața ca un labirint – din folie neagră se poate realiza un labirint prin care adolescenții se vor deplasa cu scopul de a ieși cât mai repede din acesta. La fiecare intersecție sunt puși în fața unei dileme, iar în funcție de decizia pe care o iau, li se va indica direcția de mers. De exemplu, la solicitarea de a alege o aventură pentru tine și prietenii tăi, opțiunile ar putea fi: încearcă un drog, mergi cu cortul într-o tabără itinerantă de o săptămână, o cursă nocturnă de mașini

etc. În funcție de decizia luată, tinerii vor ajunge la spital, la închisoare sau vor avansa către ieșirea din labirint. Cei care au ales comportamente riscante, după mici discuții în locurile unde au fost deturnați, vor fi întorși la punctul de unde au luat decizia greșită.

Mulți dintre adolescenții clujeni au stat frumos la rând pentru a intra în labirint. Unii au ieșit mai repede, alții mai greu. Unii uimiți de cele aflate, alții hotărâți să nu aibă niciodată de-a face cu drogurile, iar alții au ieșit poate la fel cum au intrat.

O folie neagră nu este un lucru chiar atât de greu de procurat. De ce nu ai realiza un astfel de proiect și pentru adolescenții din orașul tău?

Ai grijă să nu te murdărești – participanților li se dau tricouri albe, apoi vor trebui să treacă printre obstacole, fără să se atingă de acestea. Obstacolele vor fi pline de vopsea, în așa fel încât le va fi destul de greu să treacă fără să se murdărească. La sfârșit li se reamintește că dacă se joacă cu drogurile, nu au cum să nu se murdărească și vor primi pliante informative despre efectul drogurilor. Uneori poate fi distractiv să te murdărești. Iar dacă provocarea lansată este tocmai contrară, adolescenții se vor simți mai atrași. Discuțiile ulterioare pot fi pline de interes, mulți dintre ei surprinși fiind de lecția învățată. Printre pliantele oferite poți strecura și unul prin care îi poți invita la întâlnirile grupei tale de companioni.

Pentatlionul sănătății – ar putea fi instalate, într-un loc vizibil și circulat, câteva materiale necesare pentru exerciții fizice. Trecătorii vor fi invitați să încerce să facă exercițiile fizice propuse. Drept recompensă, se vor oferi mici atenții – reviste de sănătate, cărți de sănătate etc. Vor fi propuse următoarele probe: tirul cu arcul, aruncarea discului, săritura cu coarda, genuflexiuni, ridicarea greutăților. Cu cât participă la mai multe probe, cu atât șansele de a câștiga un premiu vor fi mai mari. Pentru participarea la toate probele propuse se va oferi o diplomă.

Oameni în vârstă sărind coarda, copii străduindu-se să ridice anumite greutăți, adulți serioși, îmbrăcați la costum și trăgând cu arcul, studenți încercând să arunce discul la locul potrivit, toți aceștia și încă mulți alții s-ar putea opri la proiectul tău, la fel cum s-au oprit și la Cluj. Ai nevoie de un pic de curaj pentru a trage câțiva oameni de mână și pentru a-i invita să se implice, iar apoi ceilalți vor veni de la sine. Nu uita să le dai premiul la sfârșit.

Roagă-te pentru orașul tău – se pot afișa două panouri cu coli albe, unde trecătorii sunt încurajați să-și scrie motivele de rugăciune.

Este uimitor cât de mult pot face două coli mari de hârtie și câteva culori. Pot strânge în jurul lor oameni pe care nu i-ai văzut niciodată, gata să-și deschidă sufletul și să facă pe jumătate grija și frământarea lor. Oameni care au nevoie de un gând bun, de o speranță nouă, de un mesaj de încurajare din partea lui Dumnezeu. Oameni dornici să facă ceva pentru a schimba lumea din jurul lor, pentru a face astfel viața mai bună celor de lângă ei.

Lista ta pentru anul 2008 poate începe așa sau în alt fel. Poate începe cu visurile, cărțile, călătoriile tale sau poate începe cu proiectele pe care ți-ai dori să le faci pentru ceilalți. Poate să înceapă cu tine sau poate să înceapă cu alții, dar nimic din ea nu va reuși la final, dacă nu va începe cu El. Pune-L pe Dumnezeu prioritatea ta pe toate listele pe care te-ai hotărât să le scrii acum. Fie că citești Biblia, fie că îți propui să faci mai mult din ceea ce El așteaptă de la tine, fie că te rogi mai mult, alege să faci aceste lucruri prima dată, iar acest an va fi unul cu mult mai multe obiective vizate: cărți, locuri, lucruri, proiecte... ■



Cristina Neagu,
director asistent
Departamentul de
Tineret,
Uniunea Română





OPTIMISMUL –

o perspectivă pozitivă

Avionul era aglomerat. Era începutul încă unui zbor lung. Se părea că acum scaunele erau mai ocupate decât de obicei. Dulapurile pentru bagajele de mână erau deja pline, iar pasagerii erau iritați pentru că erau forțați să-și plaseze lucrurile personale în altă parte. Pierdut în gânduri, absorbit de vânzoleala și aglomerația vieții, vocea prietenoasă a unei tinere care stătea alături de mine m-a adus înapoi la realitatea apropiatului zbor. „Vă deranjează dacă îmi verific glicemia?” „Bineînțeles că nu”, i-am răspuns. Tânăra era angajată în studii postuniversitare, își termina doctoratul în cercetarea cancerului. Era foarte perspicace și veselă. Apoi, ca și când n-ar fi fost vorba de o problemă serioasă, ea a spus: „Sufăr de diabet de 22 de ani. Sunt privilegiată să am o viață atât de minunată”. Apoi, ea a mărturisit despre credința ei în Dumnezeu și despre cât de devotată Îi era.

Această întâlnire a reliefat observația făcută de-a lungul multor ani de practică clinică: deseori cei care poartă cele mai grele suferințe se plâng cel mai puțin (sau chiar deloc!). Optimismul este secretul care îi face așa de diferiți!

Secretul optimiștilor

Un optimist tinde să privească partea luminoasă a vieții. Două persoane care privesc printre zăbrelele aceleași închisori văd lucruri diferite pentru că una este optimistă, iar cealaltă, pesimistă. Optimistul va vedea stelele minunate care luminează bolta întunecată a nopții, în timp ce pesimistul va vedea noroiul de afară și își va face viața și mai amară prin aceasta.

Prin ochii optimismului, paharul este văzut pe jumătate plin, în timp ce prin ochii pesimistului, paharul este pe jumătate gol. Optimismul este o fațetă a credinței noastre. El se întemeiază pe speranță și pe încrederea în Dumnezeu, pe credința că El poate să întoarcă lucrurile înspre binele nostru, după cum spune Pavel: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28). De aceea, optimistul poate să râdă chiar și atunci când lucrurile nu evoluează așa cum s-a așteptat. Optimistul dovedește că răsul este un medicament puternic. Pesimistul ui

ii vine greu să râdă. Alegând să fim optimiști, deschidem ușa pentru râs și efectele lui benefice.

„O inimă veselă este un bun leac”

Iată o poveste interesantă despre cineva care a descoperit că „O inimă veselă este un bun leac” (Prov. 17,22).

Norman Cousins, autorul cărții intitulate *Anatomia unei boli*, a fost editorul revistei *Saturday* timp de mai bine de 30 de ani și profesor de psihiatrie și științe comportamentale la Universitatea California, Los Angeles. În această carte a subliniat în mod deosebit importanța veseliei pentru sănătate. El își relatează experiența personală, cum a suferit de o boală gravă de collagen. În august 1964 avea o stare generală de inflamație a țesutului conjunctiv (substanța fibroasă care leagă celulele laolaltă). Pielea mâinilor lui se îngroșase, devenise neelastică, lucioasă și nu putea să-și miște degetele decât cu mare dificultate. De asemenea, își mișca cu greutate brațele și picioarele și chiar simpla întoarcere a corpului de pe o parte pe alta îi cerea un efort cumplit. Avea noduli pe tot corpul, lucru care dovedea că boala lui era răspândită în tot organismul. Își deschidea maxilarele cu mare dificultate și gura îi era aproape blocată. Dr. William Hitzig, medicul său, a vorbit cu experții de la centrul de reabilitare dintr-o clinică din New York. După ce aceștia l-au examinat, au confirmat că avea o boală de collagen, precum și spondilită anchilozantă, ceea ce însemna că țesutul conjunctiv al coloanei vertebrale era și el grav afectat. Doctorii i-au prescris diferite medicamente analgezice și sedative... A făcut o reacție de hipersensibilitate la toate medicamentele administrate. Statisticile arată că numai una din 500 de persoane afectate își revine dintr-o astfel de boală. De obicei boala evoluează progresiv și are un prognostic rezervat.

Norman Cousins s-a simțit îngrozitor de mizerabil din cauza durerii și într-o zi a discutat cu medicul său: „M-am săturat de toate medicamentele astea și de efectele lor adverse. Vreau realmente să renunț la ele și să încerc să fiu fericit.” S-a decis să îl sune pe Allen Funt, producătorul unui program de televiziune foarte popular numit *Candid Camera*, și i-a spus să-i trimită niște filme comice și un aparat de proiecție.

Sora medicală a fost instruită cum să folosească aparatul. În mod surprinzător, el a descoperit că atunci când râdea, durerea îi dispărea. A observat că ori de câte ori râdea în hohote timp de zece minute, durerea îi înceta timp de două ore, timp în care putea să și doarmă. După ce efectul calmant al râsului trecea, pornea din nou aparatul de proiecție de filme, iar după ce râdea din nou, putea să se odihnească iarăși câteva ore fără dureri... În tot acest timp, viteza de sedimentare a hematiilor lui era ținută sub observație pentru a se putea ști cum evoluează inflamația. S-a constatat că aceasta a scăzut de la 112mm/h la 15mm/h, iar la capătul celei de-a opta zile, a fost din nou în stare să-și miște degetele fără să simtă durere. Apoi, nodulii de pe gât și spate au început să se topească. În cele din urmă și-a revenit atât de mult, încât a putut să se întoarcă la serviciu, la revista *Saturday*. An după an, mobilitatea lui s-a îmbunătățit, până ce a putut să joace tenis, golf, să călărească, să țină o cameră de filmat în mâini, să cânte la pian.

Râsul – un medicament?!

Râsul este fără îndoială un medicament puternic. Să ne oprim puțin să vedem ce poate face în corpul nostru un râs din toată inima:

- pune în mișcare plămânii,
- stimulează aparatul circulator,
- crește aportul de oxigen spre plămâni, iar în cele din urmă la celule,
- este ca un fel de jogging interior: frecvența bătăilor inimii și a respirației cresc,
- crește tensiunea arterială și pulsul,
- mușchii scheletici se pot relaxa.

Studiile arată că de fiecare dată când o persoană este fericită și râde sincer (nu forțat, acest râs nu produce decât un râs superficial), sistemul nervos simpatic este stimulat, ceea ce duce la secreția de catecolamine. Acestea stimulează lobul anterior al glandei pituitare, care produce endorfine. Endorfinele sunt opioidele naturale secretate de propriul nostru corp și care au efect de alinare și relaxare a minții. Ele pot atenua durerea mai eficient decât morfina. Endorfinele stimulează starea emoțională. Ele pot crește activitatea celulelor imune. Râsul este cu siguranță un „leac” puternic, așa cum scrie și în Biblie, lucru care a fost confirmat de experiența multor oameni!

Putem fi cu adevărat fericiți și putem râde din toată inima atunci când avem încredere totală în Dumnezeu, știind că El ne conduce viețile...

Optimismul este o fațetă a credinței noastre. El se întemeiază pe speranță și pe încrederea în Dumnezeu, pe credința că El poate să întoarcă lucrurile înspre binele nostru, după cum spune Pavel: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28).

Gândirea pozitivă

Un studiu interesant a fost făcut de dr. David McClelland, care a arătat unui grup de studenți o fotografie a unui cuplu care stătea pe malul unui râu. Pentru a înțelege mai bine percepțiile și proiecțiile subconștiente ale studenților, doctorul le-a solicitat să scrie o povestire despre cuplul respectiv.

Cei care au scris povestiri cu o perspectivă pozitivă asupra cuplului respectiv, imaginându-i ca având o relație fericită, de încredere, de ajutorare reciprocă, de respect reciproc și de împărtășire a unei dragoste reciproce, s-au dovedit a avea un nivel al anticorpilor mai înalt și au înregistrat mai puține boli infecțioase în timpul anului anterior.

Cei care au scris povestiri cu o perspectivă negativă despre cuplul prezentat în fotografie, imaginându-și că încercau să se manipuleze, să se înșele, să se abandoneze unul pe altul, au înregistrat niveluri mai scăzute de anticorpi și au făcut mai multe boli infecțioase în anul anterior.

Chiar simplul fapt de a gândi lucruri bune despre ceilalți poate avea un impact pozitiv asupra imunității noastre. Pe de altă parte, putem vedea că gândind lucruri rele despre alții poate să favorizeze apariția unor îmbolnăviri. Nu e de mirare că în Proverbe 17,22 se spune că „un duh măhnit usucă oasele”.

Pentru a fi sănătoși, Dumnezeu ne încurajează să ne eliberăm de gânduri rele, neînțelepte. „Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire oaselor tale” (Prov. 3,7.8.) Cât de interesant este că Biblia folosește analogia măduvei oaselor ca fiind o sursă de sănătate!

Descoperirile științei moderne au identificat că măduva oaselor este un țesut important în care sunt produse celulele imune. Rezistența noastră la boli își găsește baza anatomică în măduva oaselor.

Să trăim o viață sănătoasă, care include o atitudine optimistă asupra vieții atât în ceea ce ne privește pe noi înșine, cât și pe ceilalți, și astfel Dumnezeu ne va putea umple viața cu bucurie. ■

*Articolul face parte din Celebrations, un seminar realizat de Departamentul de Sănătate al Conferinței Generale.
Traducere și adaptare: dr. Valentin Nădășan*



Servicii divine în fiecare Sabat la www.speranta.tv

Transmisia în direct pe Internet a programelor Speranța TV cuprinde, începând cu 15 decembrie 2007, un serviciu divin de Sabat dimineața. Acesta se transmite din biserica Popa Tatu – București și începe la ora 11:00.

Pe lângă predici de factură spirituală, vor fi marcate cu regularitate Sabatele speciale din calendarul bisericii, pentru aceste ocazii fiind invitați conducători ai biserici, responsabili de departament și specialiști în diferite domenii.

Speranța TV pregătește o serie de emisiuni arhivate, astfel încât să poată fi descărcate în orice moment. Se studiază posibilitatea ca același serviciu divin să fie transmis în direct și apoi în reluare și pe satelit pentru cei care recepționează postul prin cablu sau prin antena digitală.

În acest fel, Speranța TV dorește să răspundă numeroaselor solicitări venite din partea publicului, în special a celor în vârstă și bolnavi, care nu pot să participe la serviciile divine din Sabat. Pe măsură ce alte biserici vor dispune de dotare tehnică și de tehnicienii necesari pentru astfel de transmisii, ele vor putea, de asemenea, să furnizeze servicii divine. Bisericile care au în plan o asemenea dezvoltare sunt rugate să se consulte cu echipa de la Speranța TV în vederea asigurării unei producții de calitate.

(Adrian Bocăneanu / Speranța TV)

Proiectul Copii ajută copii, din nou în România

Aflată în febra sărbătorilor de iarnă, ADRA România continuă acțiunile de binefacere prin proiectul devenit tradițional la sfârșit de an, *Copii ajută copii*. Acest proiect s-a născut în Germania, în urmă cu șapte ani, la inițiativa biroului partener din această țară. Partea interesantă a proiectului este faptul că la realizarea lui au contribuit mii de copii din Germania, care provin din familii cu o situație financiară stabilă. Fiecare dintre ei a fost bucuros să pregătească un pachet cu haine, jucării, rechizite și dulciuri pentru un alt copil sărac din Europa de Est.

România este pe lista beneficiarilor încă de la debutul proiectului. Așa se face că anul acesta ADRA România a primit și distribuit de sărbători 4.000 de pachete cu surprize copiilor săraci din zonele defavorizate ale țării. Darurile au fost însoțite de un ambasador al copiilor, în persoana domnului Fritz Neuberg, care a dorit să fie partaș, împreună cu echipa ADRA din România, la bucuria copiilor. De cadourile generoase s-au bucurat atât copiii înscrși în proiectele ADRA, cât și alți copii din grădinițe, școli, orfelinate sau alte instituții de protecție socială din câteva județe din țară: Botoșani, Bacău, Vaslui, Galați, Teleorman, Dolj, Dâmbovița, Constanța, Tulcea, Cluj, dar și din municipiul București.

Anul acesta, proiectul *Copii ajută copii* a fost adoptat și de tinerii Bisericii Adventiste din Paris care, în parteneriat cu ADRA România, au pregătit aproximativ 200 de pachete personalizate cu surprize pentru copiii înscrși în proiectul *Ajută un copil să devină adult*. Reprezentanții tinerilor din Paris au dorit să ofere personal aceste daruri și s-au bucurat împreună cu cei mici de atmosfera creată...

Impactul acestui proiect ne motivează și pe noi să extindem în viitor acest proiect în toate regiunile țării.

(Valeria Roman / ADRA România)

Botez cu escortă

La comunitatea Brașov – Cantacuzino, Săptămâna de Rugăciune s-a încheiat într-un mod inedit, prin botez. Și cum altfel mai frumos s-ar putea încheia o Săptămână de Rugăciune? Ce altceva decât rugăciunea e mai important în decizia pentru Hristos? Două persoane au purtat în această ocazie haina albă, însă una dintre ele a fost însoțită de paznicii penitenciarului din Codlea – Marcela Ispate. Bucuria noastră e încununată de faptul că botezul acestei persoane, de profesie economist, e un rod al lucrării pe care chiar membrii comunității Cantacuzino o desfășoară în penitenciar.

(Eduard Cristea / AARC, Conferința Transilvania de Sud)

Ș T I R I

Suie-te pe munte... la Mihăilești

Pentru aproximativ o sută de tineri din județul Buzău, Sabatul din 8 decembrie 2007 a fost un Sabat al părtășiei. Întâlnirea de tineret intitulată „Horeb”, având ca motto: „Suie-te pe munte!”, a fost găzduită cu amabilitate de Biserica Adventistă din Mihăilești, jud. Buzău.

Programul de dimineață a început cu minutele de meditație și rugăciune și Școala de Sabat, după care momentul spiritual al orei de închinare a fost susținut de pastorul Cătălin Bărbulescu, directorul de tineret al Conferinței Muntenia.

Programul a devenit și mai practic când, după masa de prânz, câțiva tineri au avut posibilitatea să ofere cu bucurie din hrana lor unor familii nevoiașе din localitate. Cea mai mare parte a tinerilor a fost implicată în cunoașterea localnicilor prin sondaje de opinie.

În programul de după-amiază, începând cu ora 16:00, fiecare comunitate prezentă a avut ocazia să contribuie, prin cântec, poezie, experiențe și jocuri la părtășia și bucuria tuturor. În speranța că această ocazie e un început de „urcuș”,

tinerii și-au manifestat, la sfârșit, bucuria de a fi participat și dorința de a mai participa la astfel de ocazii în viitor. Pastorul Benjamin Stan, care a organizat evenimentul, a declarat: „Mulțumim lui Dumnezeu pentru această ocazie înălțătoare. Mulțumim tinerilor, cât și pastorilor care s-au implicat pentru a da frumusețe acestei ocazii.”

(AARC, Conferința Muntenia)

Festival de Misiune la Suceava

În Sabatul din data de 24 noiembrie 2007, la Suceava a avut loc Festivalul de Misiune din Conferința Moldova, având ca motto „Doar tu poți să le spui”, organizat de către Departamentul Școala de Sabat/Lucrare Personală.

Seminarele prezentate de pastorul Mario Brito, responsabilul Departamentului Școala de Sabat/Lucrare Personală în cadrul Diviziunii Euro-Africa, experiențele misionare din diferite domenii de activitate laică și muzica de înaltă ținută, interpretată de grupul vocal Emanuel din Poieni Solca, Instrumental Brass Moldovița și formația

Seminar de familie la Centrul Universitar Hyperion

Duminică, 9 decembrie 2007, Universitatea Hyperion din Târgoviște și Asociația Studențească Amicus au organizat seminarul de familie cu titlul „Cea mai sigură investiție”. La acțiune au participat circa 100 de studenți, alți invitați, dar și profesori. Seminarul a fost susținut de pastorul și consilierul de familie Marius Andrei, iar lucrul cel mai frumos a fost faptul ca la sfârșitul prezentării, toți participanții au primit din partea Universității și a celor câteva zeci de studenți adventiști o carte din colecția Ellen White, un calendar Hyperion și un CD – Evenimentele finale. Directorul Centrului Universitar Hyperion, Loredana Pădure, a spus: „A fost o atmosferă frumoasă, care a fost creată și de receptivitatea și spiritul ascuțit al studenților. Este o deschidere mare, pentru care trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu. Este foarte important ca tinerii de această vârstă să poată înțelege că o familie nu ar putea supraviețui fără Dumnezeu.”

(Ninu Pădure / AARC, Conferința Muntenia)

Un strop de culoare

Toate activitățile din cursul anului 2007 s-au desfășurat pentru companionii din Conferința Transilvania de Sud sub semnul culorilor, mottoul acestui an fiind: „Pune culoare în viața ta!” Nu putea ieși din acest tipar nici întâlnirea

companionilor de sfârșit de an, la care au participat aproximativ 150 de companioni împreună cu instructorii lor din întreaga conferință.

Astfel, sâmbătă, 8 decembrie, membrii comunității Speranța din Reghin, gazdele evenimentului, s-au bucurat de un program dinamic. În prima parte, fiecare grupă a trebuit să prezinte un mesaj spiritual legat de o culoare. Dacă în programul de dimineață au fost surprinse culorile, în cea de-a doua parte, grupele prezente au încercat să surprindă viața pe care culoarea o poate oferi. Astfel au fost aduse în prim-plan proiectele de misiune, proiectele sociale, programele susținute sau activitățile desfășurate în cursul întregului an de companioni.

(Cristina Neagu / Tineret)

Cadou prețios de sărbători pentru sinistrații din Tecuci

Biserica Adventistă a finalizat la Tecuci, prin ADRA România, primele locuințe destinate victimelor inundațiilor din luna septembrie 2007. Astfel, trei familii au intrat deja în casele finisate înainte de venirea frigului. Este vorba despre Stan Mihai, de pe strada Duzilor, nr. 11, Dorel Botezatu, din strada Costache Conachi, și Rabusapca Mihai, din strada Grigore Alexandrescu, nr. 22. Alte patru case sunt ridicate și acoperite, urmând ca în cel mai scurt timp să fie date în folosire beneficiarilor. De asemenea, ADRA România a consolidat și recondiționat încă 18 case care au suferit avarii în urma dezastrului din luna septembrie.

Locuințele care urmează să fie inaugurate în primăvară au fost proiectate după un model-tip recomandat de Ministerul Lucrărilor Publice și Locuințelor și au în componență două camere, bucătărie și baie. Materialele de construcție au fost asigurate de ADRA și Primăria locală, iar lucrările de reconstrucție au fost efectuate de voluntari, responsabilitatea construcției aparținând în final beneficiarilor.

ADRA este prima organizație umanitară care a început lucrările de reconstrucție în zonă prin proiectul *Realizarea zonei prin reconstrucție de case*. Printr-un protocol de colaborare cu Primăria, ADRA a participat alături de autorități și la alte activități privind Intervenția de Urgență și Intervenția pentru Îndepărtarea Pericolului.

(Valeria Roman / ADRA România)

Munții Bibliei

Duminică, 16 decembrie 2007, a avut loc la Lunca Bradului (jud. Mureș) întâlnirea licuricilor din zona Mureș, cu mottoul „Munții Bibliei”. Cei 53 de participanți s-au bucurat pe parcursul întregii zile de o serie de activități sportive, jocuri, concursuri care le-au pus la probă abilitățile fizice, capacitatea de a lucra în echipă, dar care au fost în același timp și o sursă de bună dispoziție pentru cei prezenți. Și pentru ca bucuria să fie deplină, peste toate acestea s-a așezat în strat frumos zăpada.

(Cristina Neagu / Tineret)

Ș T I R I

de blockflote au creat premisele motivării și încurajării în vederea implicării în misiune a celor aproximativ 550 de participanți veniți din partea de nord a Conferinței Moldova. Au fost prezentate opt proiecte de misiune personală și au fost oferite semne de carte și descrierea fiecărui proiect în parte.

La această ocazie au participat fr. George Uba, directorul Departamentului Școala de Sabat / Lucrare Personală, Uniunea Română, fr. Ciprian Iorgulescu, directorul aceleiași departament din cadrul Conferinței Moldova, precum și Ionel Mardare, secretarul Asociației Pastorale, Conferința Moldova.

(Ciprian Iorgulescu / AARC, Conferința Moldova)

Sărbătoare la Vaida-Cămăraș

Membrii bisericii din Vaida-Cămăraș, jud. Cluj, au aniversat, în zilele de 28 și 29 septembrie 2007, o sută de ani de adventism în localitate, având ca motto „Până aici Domnul ne-a ajutat” (1 Sam. 7,12).

În anul 1906, colportorul Nagy Görgy din Viștea aduce mesajul adventist în acest loc. În urma activității lui și a misionarului Kessel Frigyes, în anul 1907 se botează un grup de șapte persoane. Cu ocazia acestui botez se înființează Biserica Adventistă din Vaida-Cămăraș. Pastorul bisericii a fost fr. Huenergart Ioan, care a slujit în comunitatea din Budapesta.

Biserica numără 321 de membri, are un cor frumos, fanfară și un cor de tineret. De atunci și până astăzi, au slujit comunitatea 38 de pastori. Serviciile divine se desfășoară într-o clădire impunătoare. Membrii bisericii lucrează la plantarea de noi biserici.

La eveniment au fost prezenți deputatul Máté András, primarul Pop Vasile, viceprimarul Farkas Ferencz, pastorul Tóth Árpád și curatorul Lovász János, din partea Bisericii Reformate. De asemenea, au fost prezenți opt pastori dintre cei care au slujit comunitatea. Cuvântul a fost rostit de pastorul Teodor Huțanu, iar ceremonia de reînscădare a fost condusă de frații Szász Ernest și Ilyes János Béla.

(Cseregezan Bernard / AARC, Conferința Transilvania de Nord)



„Răzbunarea” arborului de santal

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

Zia de luni fusese o zi extrem de obositoare pentru Mihai, un băiețel de 7 ani. Dăduse un test destul de greu la matematică și, pe deasupra, se mai certase și cu doi colegi de clasă. De fapt, cea mai mare parte din vină o aveau ei, pentru că nu-i apreciau sfaturile. După ce că habar nu aveau de școală, mai făceau și pe interesanții. Frământat de astfel de gânduri, Mihai intră în casă încruntat și își aruncă ghiozdanul pe jos, fără să observe că tatăl lui se afla așezat în fotoliu și îl privea cu atenție.

– Bună, Mihai! Cum a fost la școală?

– Bine, ca de obicei.

– Dar ce s-a întâmplat? Pari supărat.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Și Mihai se grăbi spre ușă, voind parcă să scape de întrebările insistente ale tatălui. Apăsă pe clanță, dar ezită un moment, după care zise:

– Tată, m-ai întrebat de mai multe ori ce vreau să mă fac atunci când voi fi mare și întotdeauna ți-am dat un alt răspuns. Cred că acum sunt mai hotărât ca niciodată. Vreau să devin șef.

– O, șef! Da, este... o hotărâre foarte bună, dar cum de te-ai oprit asupra acestei decizii?!

– Pur și simplu. Fără niciun motiv.

– Dar ce-ți place ție la meseria asta?

– Îmi place că un șef este ascultat, că ordinele lui sunt lege, că nimeni nu-l critică și că... muncește mai puțin. Și apoi... poate să se răzbune pe toți cei care l-au supărat cândva.

– Am înțeles. Deci tu vrei să ajungi șef ca să poți să te răzbuni pe cineva. Și cum rămâne cu ceea ce ne învață Biblia: „Jubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce

vă asupresc și vă prigonesc”? Sau „cine vrea să fie cel mai mare să fie slujitorul tuturor.” Ai uitat?

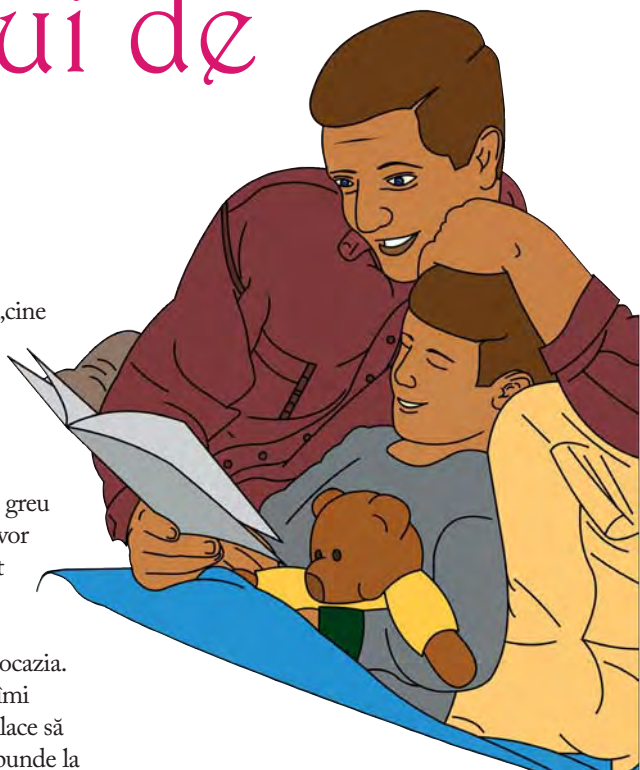
Crezi că Domnul Isus nu avea dreptate când dădea astfel de sfaturi?

– Ba cred că da, dar este foarte greu să-i iubești pe cei care tot timpul vor să-ți facă rău și râd de tine. Oricât de mult aș încerca, cred că n-aș putea să-i iubesc pe cei care își bat joc de mine ori de câte ori au ocazia. Am impresia că, atunci când tac, îmi vorbesc mai urât. Nimănui nu-i place să fie umilit. Poate că, dacă le-aș răspunde la fel, situația s-ar schimba. Nu crezi?

– Știi, Mihai, la fel gândeam și eu când eram copil. Și chiar am pus în aplicare dorința mea de a mă răzbuna. Eram convins că mă voi simți excelent umilindu-l pe cel care mă supăra zilnic.

– Și nu a fost așa?!

– Stai să vezi... Eu și Răzvan eram prieteni foarte buni, dar numai la teste, în rest mă considera „un toțilar depășit” și, de parcă aș fi putut să uit, îmi amintea lucrul acesta în fiecare zi. Într-o zi, la un test de istorie, fiind sigur că nu învățase nimic, eu am fost cel care s-a așezat lângă el. A fost uimit de gestul meu, chiar plăcut impresionat că, în ciuda atitudinii lui rele, eu mă dovedisem o persoană bună. O, cât de mult se înșela! Și când te gândești că puteam să-l fac prietenul meu!!! Dar nu, eu am ales să mă răzbun, așa că m-am dus și l-am spus doamnei învățătoare. Am crezut că voi fi fericit, dar, când copiii au început să râdă de el, am simțit un gol imens în suflet. Mi-a fost rușine de mine. Atunci mi-au năvălit în minte vorbele bunicului meu: „Omul virtuos (bun) trebuie să imite arborele de santal care, atunci când este tăiat, parfumează secarea care-l



lovește.” Am înțeles că a ierta este o faptă mai nobilă decât a te răzbuna. Așa că țin minte, Mihai, răzbunarea este întotdeauna plăcerea unui suflet mic, slab și fără vlagă. Cine se răzbună dovedește că este egalul celui care l-a nedreptățit și umilit. Cel care poate trece cu vederea dovedește că îi este superior. Atunci am înțeles mai bine profunzimea cuvintelor lui Isus: „Rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi... Și dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” Acesta este felul în care Domnul Isus îți cere „să te răzbuni” pe cel care te urăște. Iubește-l, și va fi o muștrare mai mare pentru el. Iar dacă simți că nu poți, cere-I lui Isus să te ajute. Iubind, ți se va răspunde cu iubire.

Privirea pierdută a lui Mihai dovedea că ceea ce spusese tatăl lui îi dăduse tot zidul de ură din suflet. Era hotărât să facă ceea ce spusese Isus, așa că apăsă pe clanță și merse în camera lui, unde se plecă pe genunchi și-l ceru lui Isus să-l ajute.

Tatăl închise ușa și făcu același lucru, se rugă... ■

Familia

ca o... turmă!

TEODOR HUȚANU

Este posibil ca ideea de „turmă”, atașată „familiei”, să nu fie doar depășită, ci și ofensatoare. Putem totuși alunga eventualul disconfort cauzat de termenul „turmă”, gândindu-ne la Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu...”

Când ne gândim la familie, nu este destul să acceptăm doar metafora biblică antică a turmei, ci trebuie să credem că exprimă o onoare și un ideal. Profetul Ieremia susține această atitudine: „Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru?” (Ier. 13,20)

Turmele familiilor noastre

Imaginile cu turme de oi sunt pentru unii dintre noi ca o incursiune exotică, însă ele vorbesc nostalgic despre Păstor, staul, pășuni verzi, ape de odihnă, foc... Desigur, este ușor de tradus: Isus, iubire, trudă, sacrificiu, grijă, ocrotire, armonie, unitate, părtășie, călăuzire, ocrotire, rugăciune și studiu împreună, Biblie, decalog, adunare, închinare, speranță, misiune...

Oricât de atractive și vitale sunt aceste daruri curate, avem totuși o barieră în calea spre ele: spiritul de independență. Dezvoltarea personalității, afirmarea identității au devenit în lumea noastră pași spre individualism, egoism, competiție și izolare. Oxigenul democrației ne-a schimbat culoarea feței, ne-a furat respectul și ne-a dat votul, iar în locul maturității ne-a aruncat călcâiul majorității. Civilizația postmodernă ne cere să renunțăm la repere și să manifestăm deschidere, până la pierderea minților, cu dobânda altor pierderi: a credinței, a timpului, a vieții și a veșniciei.

Încă un detaliu demn de menționat, inevitabil prezent acolo unde există o turmă: pericolul tâlharilor și al „lupilor”. Dacă în trecut eram învățați să ne păzim de ei, astăzi este la modă să nu avem convingeri prea sigure, să folosim intensiv relativizarea și să nu ne opunem globalizării. Astfel, tâlharii sunt tratați amical, iar „lupii” oferă o companie palpitantă, pentru că telecomanda TV și Internetul au fost admise în categoria elementelor de strictă necesitate din viața unui om. Unde-ți este turma, tată și mamă? La care altar se adună? Din ce evanghelie citește? Înaintea cui se închină? Ce cântece fredonează?

Evanghelia ne spune să iubim și pe vrăjmași, însă ne învață să ne rugăm: „nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.”

Iarbă verde în pustiu

Evanghelistul Marcu surprinde un semn transmis familiilor noastre. De trei ori consecutiv, el descrie locul înmulțirii pâinilor ca fiind pustiu: „veniți singuri, la o parte, într-un loc pustiu” (Marcu 6,31); „au plecat... să se ducă într-un loc pustiu” (v. 32); „ucenicii... I-au zis: locul acesta este pustiu” (v. 35). Apoi, brusc, inexplicabil, apare iarba verde: „le-a poruncit să-i așeze pe toți, cete-cete, pe iarba verde” (v. 39). Tot inexplicabil se înmulțesc pâinile, iar mulțimea se satură.

Pentru Isaia însă nu este inexplicabil: „pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul” (Is. 35,1). Mesia, Păstorul cel bun, poate face această minune chiar acum, în pustiu care bânuie sufletul sau familia ta. Câtă nevoie avem să redevenim turma Domnului! Un părinte dârz, trecut prin viață, îmi împărtășea suferința trăită zilnic pentru turma risipită a familiei sale: din cinci copii, doar unul este în staul. Slavă Tatălui ceresc, pentru că Fiul Său, și Fratele nostru mai mare, este și Păstor și Ușă și Miel. Rugăciunile atâtor părinți nu sunt fără speranță. Dintr-odată, pustiuul familiei poate înflori.

Unde-ți este turma?

Lume virtuală, independență, relativism, materialism: pericolul deșertificării familiilor noastre nu este iluzia unor alarmiști. În timp ce murim de sete după legături trainice, adevărate, regula jocului cuprinde ca ambii părinți să plece la serviciu, cât mai mult, uneori cât mai departe. Dar cine păstorește turma noastră scumpă? Iată adevăratul examen al sindromului turmei: ai dispoziția și curajul de a nu te potrivi chipului acestui veac?

Turma are o chemare înaltă cât cerul: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10). Altar, jertfă, dedicare, misiune – toate vorbesc despre rolul turmei în strângerea tuturor oilor în staulul Mântuitorului. Atunci va fi o turmă și un Păstor. Pentru acest mandat irevocabil, Duhul Domnului ne trezește, chemându-ne la judecată: „Unde-ți este turma?” El încă suspină negrăit. Să nu-L întristăm! ■

*Teodor Huțanu,
președinte
Uniunea Română*





sperantatv

pasiune pentru viață

www.speranta.tv

